

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄—ΕΤΟΣ Α΄—ΑΡΙΘ. 9

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,”

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΛΕΚΑ 21Α—ΤΗΛ. 1018

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Ἐσωτερικῶν καὶ Ρουμανίας ἐτησίᾳ Δρ. 20
Ἐξωτερικῶν

Ἐσωτερικῶν καὶ Ρουμανίας ἐτησίᾳ Δρ. 8
Ἐξωτερικῶν

Ἐξάμηνοι εἰς τὸ ἥμισυ — Προπληρωτέα ἄνευ ἐξαίρεσεως.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἐμβύσμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτως:

Κύριον Δ. Βρατσάνον, Διευθυντὴν-Ἰδιοκτῆτην «Ἐικονογραφημένης» οδῶς Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΤΙ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ

Με ὅλα τὰ μεσολαβήσαντα γεγονότα ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, ἡ κατάστασις οὐδεμίαν βελτίωσιν παρουσιάζει, περιπλεκίστα ἐκτετασθέντα καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ διατελῇ ἐν κρισιμοτάτῳ σημείῳ. Ἡ Ἑλλάς εὐρίσκειται εἰς θέσιν, εἰς ἣν ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἀναστασεως τοῦ Βασιλείου δὲν εὐρέθη καὶ τὰ καθ' ἡμέραν παρουσιαζόμενα νέα γεγονότα ἀντὶ νὰ διευκρινίσουν, ἀπεναντίας περιπλέκουν ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀπομένῃ πλέον παρὰ νὰ εὐχεται καὶ νὰ παρακαλῇ κατὰ Ἑλλην τὴν μεσολάβησιν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις καὶ μόνος θὰ ἔσωξεν αὐτήν. Δυστυχῶς δὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τὸν Ἕλληνα εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ταύτας περιστάσεις, ἡ ἐνόησις δηλαδὴ σκέψεως καὶ ἐνεργείας, δὲν ἐξεδηλώθη ἀκόμη, ἀν δὲ ὑπῆρχε κάποτε ἐν τῇ μέξει τοῦδε σταδιοδρομίου τοῦ Κράτους ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πολιτικὰ πάθη, αἱ διαμάχαι καὶ αἱ ἐριδὲς εὐρίσκοντο εἰς τὸ μᾶλλον οὐδὲν καὶ ἐντεταμένον σημείον. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἡ σημερινή. Ἐπανειλημμένως ἐνοήσαμεν καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν, ὅτι δὲν ἀνήκομεν εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν μερίδα καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐμπόλεμον ὁμάδα, διότι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν τῶν τελευταίων ἐξυπηρετεῖ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα. Καὶ ὡς τοιοῦτοι, πάντοτε μὲν, ἰδίως ὅμως ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, αἰσθανόμεθα τὴν ἰερὰν ἀποχρέωσιν νὰ τολμήσωμεν, ὅτι ἀρισμένη μερὲς ἐνεργεῖ καὶ ὁρᾷ ἐναντίον τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων. Παρὰ τὴν λαβυρινθοειδῆ περίπλεξιν, ἣν παρουσίασαν τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, ἐν γεγονόσι προβάλλει ὀκνηθάρων καὶ ξάστερον, τὸ γεγονός, ὅτι ζητούν νὰ μᾶς περιπλέξουν εἰς πόλεμον ἀκούσιον, χάριν τῆς ἰανοποιήσεως ξένων συμφερόντων. Καὶ εἰς τοῦτο συντρέχει καὶ συνηγορεῖ Ἑλληνικὸν κόμμα, κυβερνήσαν ὑπὸ αἰσιωτάτους καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὸ Κράτος, οἰωνούς. Ἐἴνε ἀστείον τὴν νῦν ζητώμεν εὐθύνας καὶ νὰ καταρῶμεθα καὶ νὰ φρονισκοῦμεν καὶ νὰ βλασφημῶμεν. Τίποτε δὲν θὰ κατορθώσωμεν, ὑπάρχει δὲ κίνδυνος νὰ περιπλέξωμεν ἀκόμη περισσότερο τὰ ζητήματα, πρὸς ζημίαν μας πάντοτε.

Δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐξυπηρετοῦντες ξένα συμφέροντα καὶ ξενὰς βλέψεις, χάριν τοῦ χυδαίου καὶ ποταποῦ συμφέροντος τῆς ἀρχομανίας μόνον, δι' αὐτοὺς θὰ ἰσοπέσοι ἡ ἱστορία καὶ θὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους μονιζουρμάνους ὅπως ἐμπρέπει εἰς αὐτούς. Τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ φρικώσωμεν, εἶνε διὰ δὲν δήποτε εἶνε ἀγὰρ σήμερον. Τὰ πράγματα ἔχουν φθάσει εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον πλέον, εἰς δὲ ὁ πόλεμος εἶνε ἀναπόφευκτος, ὁποῖανδήποτε ἐνυμνησῶμεν καὶ ἀν δώσῃ διὰ τῆς ψήφου τοῦ ὁ Ἕλληνα. Δαός. Καὶ ἀν τὰ πράγματα τὸ ἐπιβάλλουν, ἡμπορεῖ καὶ ἐκλογαὶ νὰ μὴ γίνων ἀκόμη, ὅπως ἤρχον νὰ παρατηρηθῆται κάποια τοιαύτη ἐνέργεια. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἀπομένει πλέον εἶνε νὰ συσσωματωθῶμεν καὶ νὰ ταχθῶμεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως μας. Μαζὶ του θὰ πολεμήσωμεν, μαζὶ του θὰ

νικήσωμεν, ἡ μαζὶ του θὰ πέσωμεν ὑπερασπιζόντες ἐν πάσει περιπτώσει τὴν τιμὴν μας ὡς Ἔθνος καὶ τὴν τιμὴν μας ὡς ἄτομα. Ἄλλως ἂς ἀφειθῶμεν τυφλὰ θάνατον τῶν ξένων ἀπὸ τῶρα, διὰ νὰ ἠουχάσωμεν μία ὥρα ἀρχιτέρα.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Βερντέν ἐπανελήθη καὶ πάλιν σφοδρὸς ὁ ἀγὼν κατόπιν νέας ἐπιθέσεως τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων, ἀποσκοπούσης τὴν ἐπίτευξιν σημαντικῆς νίκης τῶν Γερμανικῶν ὄπλων, ἥτις νίκη θὰ ἦτο ὁ προάγγελος τοῦ τερματισμοῦ τοῦ τρομακτικοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἀπὸ πολλῶν μηνῶν διεξάγεται μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, στοιχίζων εἰς ἀμφοτέρους ἑκατόμβας.

Ἡ νέα αὕτη Γερμανικὴ ἐπίθεσις, ἥτις ἐγένετο καὶ διὰ νὰ φέρῃ κάποιον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν Ρωσο-αυστριακὸν ἀγῶνα τῆς Γαλιτίας, προσεπόρισεν εἰς τοὺς Γερμανοὺς τὸ δυχρῶτατον φρουριακὸν συγκρότημα τοῦ Φλερύ, ὅπερ εἶναι ἐν ἑκ τῶν μᾶλλον σημαντικῶν φρουρίων, ἅτινα ὑπερασπίζουσι τὴν κυρίως φρουριακὴν συγκρότησιν τοῦ Βερντέν καὶ τὸ ὁποῖον ἐμειώσασαν σημαντικώτατα τὴν ἀμυντικὴν θέσιν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἀπέναντι τῶν ἀντιπάλων των. Διότι, ὅπως βεβαίως εἰναι αἱ στρατιωτικαὶ ἐιδικότητες, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Φλερύ ὁ ἀγὼν τῶν ἐπιζητούντων τὴν κατάληψιν τοῦ Βερντέν διευκολύνεται τὰ μᾶλλον, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ πλέον ἢ μία τελευταία ἐπιθετικὴ ὁργανωμένη ἐπιθετικὴ ἐνέργεια ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν, διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς κυρίους τοῦ περιωνύμου Γαλλικοῦ φρουρίου. Καὶ ἀγὼν τοῦ δυτικοῦ μετώπου μετὰ ταῦτα θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ἡττῶς, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ παρεῖχε πολλὰς ἐλπίδας νὰ σχηματισθῆ ἡ πεποιθήσις ὅτι ἡ ἰδέα τῆς προσεχοῦς εἰρήνης θὰ ἀπέκτα ἀκόμη μίαν σημαντικὴν ἐνίσχυσιν. Ἡ κρίσιμος θέσις, εἰς ἣν ἀπὸ προχθὲς εἰσηλθὲν ὁ ἀγὼν τοῦ δυτικοῦ μετώπου, εἶναι καὶ ἡ τελευταία τοῦ πρὸ τοῦ φρουρίου τούτου διεξαγομένου πολυμήνου ἀγῶνος καὶ ἡ κρισιμοτέρα ταυτοχρόνως, ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται, θὰ ἀπολήξῃ μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν Γάλλων καὶ τὴν ἐγκαταλείψιν τοῦ θρυλικῆ φρουρίου ὑπ' αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν μεσολαβήσωμεν γεγονότα δυνάμενα νὰ ἀνατρέψουν ἀρδρῶν πάντας τοὺς ἀνωτέρω ὑπολογισμούς.

Ἄλλ' ἔρχεται καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν περὶ προσεχοῦς ἐγκαταλείψεως τοῦ Βερντέν ὑπὸ τῶν Γάλλων γνώμην, καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ εἶναι ἡ κατάλληλος προετοιμασία τοῦ Γαλλικοῦ κοινοῦ, τὴν ὁποίαν

ἀνέλαβε νὰ κάμῃ διὰ τὸ μέγα αὐτὸ γεγονός ὁ Γαλλικὸς Τύπος. Καὶ λέγουσι αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ὅτι καὶ ἀν ἀκόμη τὸ Βερντέν ἐγκαταλειφθῆ, ὁ ἀγὼν τῶν Γάλλων εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον δὲν θὰ εἶχε νὰ χάσῃ καὶ σπουδαία πράγματα, διότι ἡ Γαλλικὴ παράταξις ἀμύνει εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον διατεταγμένη, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς Γερμανοὺς τὴν ἐπίτευξιν σπουδαίων ἀποτελεσμάτων ἐν τῷ ἀγῶνι των.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασις οὐδεμίαν νέαν ὄψιν παρουσιάζει, πλην τῆς ὀλοσχεροῦς ἀναχαίσεως τῆς Ρωσικῆς προελάσεως εἰς τὴν Γαλιαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Καὶ ἄλλη μιά ἰδέα καθαρῶς Ἑλληνικὴ ἀνέβη ἀπὸ τὸ τέλεμα τῶν Ἑλληνικῶν προλήψεων καὶ ἐριζοβόλησεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀνεπτύχθη ὅπως ἀναπτύσσονται ὅλα αἱ Ἑλληνικαὶ ἰδέαι, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ προίοντα ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῆς Ἑλλάδος κλίμα καὶ ὅπως δὲν ἀγαπῶσονται ποτὲ τὰ ἐξανθησιακὰ αἰσθητά μας καὶ ὁ χαρακτήρ μας, ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς πῶς νὰ ἀναπτύχθωμεν τὰ δυστυχισμένα, ἀφοῦ εἰς τὸ σχολεῖον γινόμεθα ὀργανικοὶ διὰ νὰ μάθωμεν τὸ ἀθλιὸν Συνακτικὸν καὶ τὰ φρικτὰ Λατινικὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἠξεύρομεν τί θὰ πῆ γυναῖκα; Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸν ἠθικολογικὸν κώδικα καὶ ἀνεπτύχθη μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον κατὰ Ῥωμησοῦ καὶ κατέληξεν εἰς τὸν λάργγγά μας ὑπὸ μορφὴν ὀξείας κρανηγῆς: «Πῶ, πῶ, Θεέ, τί φρικτὴ, τί φρικτὴ! Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κολιμποῦν μαζὶ! Τί μασονισμὸς καὶ τί μαλλιαρισμὸς καὶ τί ἀθεΐα καὶ τί ἀσέβεια πρὸς τὰ εἰκονίσματα καὶ πρὸς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ παρεκκλήσια, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν κἀραν τοῦ Ἁγίου Ὀδονοφρίου! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα; Καὶ πῶς θὰ ἀνεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἀνηθικότητα, νὰ βλέπομεν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς γυναικὸς κοστούμωσι μὲν ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὰ μαλλιά, ἐνφ' ἑξὼ τῆς βλέπομεν θεόγυμνος;

Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία ἐκινητοποίηθη καὶ τὰ τοσκαρά τῆς γειτονιάς ἐξέσχισαν τὰ τσεμετέρια τους. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ παράγοντες ποδινανίζον τὴν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν μας ἐπανεστῆσαν κατὰ τοῦ καθεστῶτος καὶ διέρρηξαν τὰ ἱμάτια τους καὶ ἠπέλιψαν τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ σῆμα ἂν ἄκουσιν εἰς ἄκουσιν. Ὁρατὶ ἐν πάσει περιπτώσει τὰ πράγματα, ὠρατὶ καὶ περιήγησι καὶ ἀξιόλογα καὶ τῶρα διὰ νὰ ἐξαγνισθῶμεν πρέπει νὰ ἀλειφώμεθα μετὰ ἔλαιον καντήλας τετρακίς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ποιῶμεν 31 μετάνοιες. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν δραστηκώτερον καὶ νὰ ἐκβάλωμεν τὸν πονηρὸν ἐκδιώκοντες ὅλα τὰ θυλικά δῶτα ἐκ τῆς χώρας καὶ νὰ ἐνδυσθῶμεν ἕνα ῥάσον μακρὸ μακρὸ καὶ τραχὺ, ὅπως οἱ Ἁγιοφρεῖται. Τοιοῦτοτρόπος ἰκανοποιῶμεν τὴν Ἑλληνικὴν Ἀστυνομία καὶ τὰ τοσκαρά, τὰς δύο μεγάλας δυνάμεις καὶ δολοφονοῦμεν τὴν ἀθλίαν καὶ ποταπὴν πρόδοον καὶ ἐξανθρωπίσιν τῶν ἡθῶν μας.

Ἐπιτέλους νὰ καὶ ἕνας πρωτότυπος καὶ εὐφυῆς λωποδότης, ὁ ὁποῖος ἀπηγάγετο τὰ συνήθη καὶ σκουριασμένα μέσα τῆς λωποδυσίας ποῦ μεταχειρίζονται ἕως τῶρα οἱ συνάδελφοί του. Ἡ μέθοδος τοῦ μαντιοποιῶν δὲν εἶχε δι' αὐτὸν καμμία ἀξίαν καὶ οὐτε τὰ ἄλλα μικρολοποδυτικὰ κόλπα ἦσαν ἀξία νὰ τὸν ἀπασχολήσωμεν τὴν σκέψιν του διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐνὸς παρτοφολίου, τοῦ ὁποῖου οὐτε καν ἀνάγκην εἶχε. Γυρνοῦσε μὲ τὸ πορτοφῶλι ἀδειο, ὅπως θὰ γυρνοῦσεν ὁ Ρότσιλδ μετὰ τὸ χρηματοφυλάκιον του παραφρονοκομένον ἀπὸ τραπεζογαμμάτια. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον χρησιμοποίησεν εἰς τὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς δολοφονίας του, ἦτο ἕνα κομματάκι χαρτὶ ποῦ παρακαλοῦσε τὸν πρῶτον καταστηματαρχὴν, ξενοδόχον, ἀμαξηλάτην, σωφῆρ, κερφετῆν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον καὶ νὰ ἐξωφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν του, ἀφοῦ ἔτυχε νὰ εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος. Καὶ ἐφ' ὅσον ζῶσε πλουσιοπάροχα μετὰ ἐξουδοχέια, μετὰ ὑπερησίας, καὶ μετὰ σωφῆρ καὶ αυτοκίνητα τὴν ἀνάγκην εἶχε τὰ λεπτὰ; Ἄλλ' αἱ ὠραῖαι ἡμέραι δὲν διαρκοῦν ὅπως δὲν διαρκοῦν καὶ τὰ ὠραῖα ὄνειρα ἀλλὰ καὶ αἱ Κυβερνήσεις καὶ τὰ ἐνδύματα ἐκείνης, ὅπως κατήνησαν μετὰ τὰ σρωξίματα τῶν τράμ. Καὶ ἕνας σωφῆρ διέκοψε τὴν ὠραῖαν ἐπιχείρησιν. Ἐν πάσει περιπτώσει ἀποκαλυφθῆτε ἐμπρὸς εἰς τὸν νεαρὸν ἐπιχειρηματιαν διότι τοῦ ἀξίζει. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακοπὴν τοῦ ὄνειρου... ἔ... sic trancit gloria mundi...

Ἐλύσαμεν τὸ ζήτημα τῆς ἀποστρατεύσεως, τῆς Κυβερνητικῆς κρίσεως, τῆς ἐξασφαλίσεως ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου, ἡμῶν περισκελίδος καὶ πέντε σταγόνων ὕδατος καὶ μόνον τὸ ζήτημα τοῦ σακκακιοῦ δὲν ἐλύσαμεν καὶ θὰ παραμῆνῃ διὰ τοὺς δυστυχεῖς φλεγόμενους κατοίκους τοῦ ἰσοσπεροῦς ζήτημα ἄλυτον. Ἄλλ' ὁ βέλτιστος, πρὸς τὴν ὑπάρχον αἰ τῶσαι ἑταιρία καὶ οἱ σύλλογοι; Ἄς προσκληθῶν τέλος πάντων νὰ τὸ λύσῃ καὶ αὐτὸ, ὅπως ἔλυσαν καὶ τῶσα ἄλλα ζητήματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ καθορισθῆ ἂν προσβάλλῃ τὴν δημοσίαν αἰδῶ κύριος μετὰ χιονόλευκον ὑποκάμισον περιφερόμενος ἄνευ σακκακίου εἰς τοὺς δρόμους. Ἐλέγηθ, ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐπείραζε τὴν αἰσθητικὴν τῶν μημηουατικῶν κυριῶν καὶ θὰ ἔκαμνε τὰς ἀβρὰς δεσποινίδας νὰ ἐρυθριάσωμεν ἐξ ἀιδούς. Καλὲ πῶ ἀκούσθηκε κύριος χωρὶς σακκάκι ἐμπρὸς σὲ μίαν κυρίαν ἢ δεσποινίδα μετὰ νεκροτῆ μέχρι τῆς ὀσφύος; Ἄλλοι μᾶς λέγουσι, ὅτι οἱ κύριοι δὲν πρέπει νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει τοὺς τίποτε καὶ νὰ κάνουν ὅπως τοὺς ἀρῶσει καὶ ὅτι τοὺς ἀνακουφίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ φρικτὰ καύματα. Ἄλλ' ὅλοι οἱ ἀγαθοὶ λῦται δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψει τους, ὅτι Ζυμφορακῆ ἀστυνομεύοντος τέτοια προσβολαὶ κατὰ τῆς δημοσίας ἠθικῆς ἀπαγορεύονται διὰ ῥοπαλίου καὶ μόνον τὸ ἀνηλεὲς κατὰβημα τῶν δυστυχισμένων τοίχων τῶν Ἀθηναίων σπιτιῶν ἐπιτρέπεται ἐλευθέρως καὶ ἀνενοχλήτως ὑπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὰ ὄμματα τοῦ φρουροῦ χοροφύλακος. Θὰ μὴ εἴπητε τῶρα, ὅτι ὑπάρχει τὸ ρητόν, ἀνορθάγορον πάντοτε, «ἀπαγορεύεται κτλ.». Ἄλλὰ πῶς θέλετε νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸν νεοῦληνα ἕνα δικαίωμα, θεσπισμένον ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπιμονήν, τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν τὸν ἀφίνετε νὰ ἀφαιρέσῃ καὶ αὐτὸς τὸ σακκάκι του; Ὅπως ὁμοίως τὸ ζήτημα θὰ ἐξακολουθῆ νὰ μῆνῃ ἄλυτον. Μήπως ὅμως θὰ εἶναι μόνον αὐτό; Καὶ τί ἐλύθη εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναίδειαν τῶν σπιτινοικουραίων καὶ τῶν παντοπωλῶν;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ καλαμάρι μου σήμερα ἤμωσεν τὸν ἀγῶνα, ἀνεκορδῶθη εἰς τὰ μεταλλίνα πόδια του καὶ μ' ἕνα ἄσπερον σοβαρὸν μοῦ εἶπε: — Ἄχ ἔσεις οἱ ἄνθρωποι, τελοσπάντων θὰ εἴσθε πάντοτε οἱ ἴδιοι. Ὅτι καὶ ἀν συμβῆ εἰς αὐτὴν τὴν πλάσιν, ὅτι μεταλλάξῃ καὶ ἀν ἐπέλθῃ δὲ θὰ εἶναι ἰκανὴ νὰ κροτήσῃ τὸ σφῆρι τῆς ἐπάνω εἰς τῆς ἄνωσιδας τῶν σκουριασμένων προλήψεων ποῦ σὰς κρατοῦν ἀχμαλώτους καὶ οὐτε ἡ εἰρηνικὴ ἐξέλιξις ἀλλὰ καὶ ἡ δίνη τοῦ πολεμικοῦ συναγεροῦ ποῦ κρατεῖ τὰ νεῦρα τετωμένα ἐπάνω εἰς τὸν τόνον ποῦ ἠγεῖ ἡ υπερδιέγερσις θὰ σὰς ζυγνήσωσιν ἀπὸ τὸν λήθαρον τῆς φθιστικῆς ἀντιλήψεως καὶ θὰ σὰς ἀνοῖξουν τὰ μάτια εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν φωτοπλημύραν τῆς θετικότητος. Τὰ σινδῶνα μεσαιωνικῶν παραδόσεων καὶ μυθιστορηματικῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν σὰς περιτυλίσωσιν καὶ σὰς φράσωσιν τὰ μάτια τῆς διανοίας καὶ σὰς περιορίσωσιν τοὺς ὁρίζοντας τῆς ἀντιλήψεως καὶ δὲν βλέπετε τοὺς ὠραίους κόσμους τῆς ἀληθείας καὶ δὲν ἐγγίζετε μετὰ τὴν ἀντιλήψιν σας τοὺς ὠραίους καρπούς τοῦ περιβολιοῦ τῆς ζωῆς. Τί ζῆτε λοιπὸν; Καὶ ποῖον προορισμὸν, ἔχετε εἰς τὸν στορβίλον τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθητε ἐκασφενδονισμένον μίαν προίαν; Τί γενεάν θὰ ποδηγετήσῃ καὶ τί νάματα θετικότητος καὶ φυλετικῆς ἰσχύος θὰ δώσῃ μετὰ τὸ παράδειγμα του ὁ νεὸς ποῦ ἔκομην ἠλιθίως προχθὲς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του εἰς τὸ γύρισμα τῆς πλάτης ἐνὸς κορμιστοῦ ποῦ τὸ ἀγαποῦσε; Ποῦ θὰ κατανήσῃ λοιπὸν αὕτη ἡ ἀσθένειά σας καὶ πότε θὰ παύσετε ἐπιτέλους νὰ ἀφίνετε εἰς τὴν κἀνὴν ἐνὸς περιστρόφου, εἰς μίαν παστίλιαν σουμπλιμὴ ἢ εἰς τὴν λείαν καὶ ψυχρὰν ῥάβδον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς νὰ κανονίσῃ τὴν αἰσθηματικὴν σας διαφοράν; Εἴσθε ἀνάξιοι νὰ φέρετε τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενικωτέρου πλάσματος. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν πάρετε τὸν νεὸν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν στιγματίσετε μετὰ τὸ μαθρο μελάνιν τῆς κοινωνικῆς ἀνεπαρεχίας καὶ νὰ τὸν χρησιμοποίησετε ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους ὁμοίους σας καὶ νὰ τοὺς ἀνοῖξετε τὰ κλειστὰ μάτια εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς, νὰ τοὺς ξεφορῶτε τοὺς πόρους εἰς τὴν πλημύραν τῶν ναμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Ἄλλ' εἴσθε ἀνάξιοι νὰ ζῆτε. Ἡ ἀραχνόφυαντος κλωστή τῆς ἐρωτικῆς ἀποτυχίας σὰς μεταδέει τὰ πόδια εἰς τὸν ὠραῖον ἀνήφορον τῆς ζωῆς, σὰς σπαράτῃ καὶ σὰς κρημνίζει εἰς τὸ βάραθρον! Ἐνφ' ἂν ἔπρεπε νὰ ἔχετε τὸ σθένος νὰ τὴν κόψετε εἰς ψιλὰ κομματάκια μετὰ τὸ ψαλίδι τοῦ πόθου τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὴν παραμερίσετε μετὰ τὸν σκουπὴν τῆς περιφρονησεως καὶ τῆς ὀργῆς εἰς τὸ ἀνάβημα τοῦ προορισμοῦ σας καὶ νὰ προχωρήσετε ἀκάθεκτοι, ὀρθητικοί, ἕως ὅπου φθάσετε εἰς τὸ τέμα τῶν δρόμου σας, ποῦ δὲν εἶναι αὐτὸ ποῦ δημιουργεῖτε μετὰ τὴν κἀνὴν τοῦ περιστρόφου!...

Δὲν εἶπα τίποτε. Ἄλλὰ καὶ τί εἶχα νὰ πῶ; ΑΛΚΗΣ 3

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Την νύκτα έκοιμόταν δύο ώρες μόνο, ξπάνω στο ντιβάνι, έτοιμη να ξυπνήσει για να τον περιποιηθί στην παραμικρή ανήσυχη κίνησή του.

Μιά μέρα την έρώτησε.

— Καθμένη, Φανή μου, σ' ευχαριστώ πολύ... πάρα πολύ, αλλά δεν ηγαίνεις καθόλου και σπíti σου... Τώρα είμαι καλλίτερα και μπορείς να πής να ξεκουρασθής να ειδοδοπήσης, και τη Μασώμ να μὴν άνησυχή. Ένα μειδιάμα ύπηρεξεν ή απάντησής της. Κι' ένφ ό Ζάν την εκύτταζε με θαυμασμό κι' ευγνωμοσύνη, αυτή του εξήγησε ότι τά επούλησεν όλα. Δεν της έμεινε τίποτα άλλο από τó φόρεμα που φορούσε κι' έάν τώρα την έδιωχνε, θά έμεινε στο δρόμο...!

Γ'

— Αυτή τη φορά νομίζω ότι τó βοήκα... Είναι στην όδόν Άμοτερντάμ, απέναντι από τó σταθμό... Τρία δωμάτια και ένα μεγάλο μπαλκόνι... Έάν θέλης πάμε να τó ιδούμε, άμα τελειώσης από τó γραφείο σου... αλλά όταν θά άνεβούμε τις σκάλες θά με πάσης στα χέρια. Θυμάσαι, τί ώραία που ήταν τότε;

Και γεμάτη χαρά σ' αυτή την ένθύμωσι, στην ανάμνησι της ήδονής που είχαν αισθανθί όταν, ύστερα από δύο ώρες από τη γνωριμία τους, την πήρε σπíti του και την άνέβασε στο δωμάτιό του, κρατώντας την στην άγκαλιά του, πήδησε στο λαιμό του, τόν άγκάλιασε, τόν έσφιγγε κι' έγυρε τó κεφάλι της στον ώμο του ζητώντας την πρώτην της θέσι, τη θέσι που ποθούσε, τη θέσι που άνηκε στην άγάπη της.

Έζητούσαν σπíti, γυρίζοντας ένα μήνα τώρα και δεν κατώρθωναν να τó εύρουν όπως τó ήδελαν. Αυτό της όδοϋ Άμοτερντάμ τούς εφάνη καλό όπωσδήποτε. Άλλως τε, δεν τούς συνέφερε να μένουν και να τρώνε στο ξενοδοχείο. Με τά έξοδα ενός μηνός, ήμπορούσαν να περάσουν τρεις μήνες άρκετά καλά, άν είχαν τó σπιτάκι τους. Θά έμαγειρεύεν ή Φανή κι' έτσι δεν θά ξόδευαν τού κόσμου τά λεπτά.

Άμέσως μόλις έννοίκιασαν τó σπíti, άρχισαν να φροντίζουν για τά έπιπλα.

Ό Ζάν έγραψε στο σπíti του, ότι ήθελε να εγκατασταθί στο Παρίσι και ότι τού έχρειάζοντο έπιπλα. Η θεία του Ντιβάνη, ή όποια ήτο ούτως εϊπειν ή επιμελήτρια τού σπιτιού, τού έστειλε τά χρήματα που τού έχρειάζοντο, συγχρόνως δε στο γράμμα της, τού έγραφε ότι σε λίγο θά λάβη μία ντουλάπα, ένα λαβομάνο και ένα μεγάλο φωτέϊγ, τά όποια τού έστειλε.

Σε λίγες ήμέρες ή επίπλωσις είχε τελειώσει. Σάν μια νοικοκυρά ή Φανή, είχε άγοράσει ό,τι άναγκαϊόν, χωρίς να ξοδέυη λεπτά για πολυτέλειες, ή για περιττά πράγματα. Όλη αυτή ή νοικοκυροσύνη ένθύμιζε στο Ζάν τó πατρικό του σπíti.

Όταν επόστρεψε, μόλις εκτυπούσε τó κουδούνι έτρεχεν άμέσως ή Φανή να τού άνοιξη περιποιημένη, κοκκαρισμένη μισορεί να πή κανείς.

Με τó χαμόγελο της έντυχιμένης στην άγάπη, τόν άγκάλιαζε και τόν φιλούσε με όλον τόν πόθον της έρωμένης που λατρεύει. Η όρμπα της από μαύρο λινό,

μονοκόματη, αλλά στενή στη μέση, με ένα έμορφο πατρών, είχε την γοητευτική άπλότητα της γυναικας που ξέρει να ντυθί. Έφορούσε και μια άσπρη ποδιά, γιατί έμαγειρεύε μόνη της, από την μαγειρική της δε ό Ζάν ήτο κατενθουσιασμένος. Έληγαϊνοήρχετο μέσα στο σπíti, σάν την πιο καλή νοικοκυρά. Τό σπíti τους περιποιημένο, κομψό, άπλό, εφάνετο σάν ένα κλουβάκι που εκλείνε τó έμορφότερο πουλί, γιατί ή Φανή, όταν έδούλευεν, έτραγουδούσε κι' όλα, με την ώραία φωνή της της κοντραλτό.

Κάτω ή ζωή τού δρόμου έξέσπαγε σ' ένα θόρυβο τρομακτικό που έμοιαζε σάν τη βοή τού χειμάρρου. Η βροχή εκτυπούσε στον τζίγκο της βεράντας, μουμουρίζοντας τó μονότονο τραγούδι της. Από τó κρύο ό Γκωσέν είχε χωθί σε μια πολυθρόνα με τά πόδια τεντωμένα κοντά στη φωτιά. Ένοιωθε τόν έαυτό του έντυχιμένο.

Δεν ήταν έρωτευμένος, όχι. Άλλά έβλεπε με ευχαρίστησι τόν έρωτα της έρωμένης του, της όποιας έβλεπε την άφοσίωσι να τόν άγκαλιάζει πάντοτε με την ίδια θέρημη. Και έσκέπτετο γιατί τóσον καιρό να στεριήται αυτής της έντυχίας, μόνο για τó φόβο μη τυχόν και δεθί από την άγάπη καμμιάς γυναικός, ώστε να μη μπορή ύστερα να χωρισθί απ' αυτή, φανταζόμενος ότι αυτό είναι μια άκολασία; Μήπως τώρα ή ζωή του δεν ήτο πιο ήθικη από τότε που έτρεχε κινήγδοντας κάθε μικρούλα, διατρέχων και τόν κίνδυνον της ύγείας του;

Δεν έβλεπε κανένα κίνδυνον για τó μέλλον. Ύστερα από τρία χρόνια, όταν θά έφρευγε για την πατρίδα του, ή ρήξις θά επήρχετο μόνη της, χωρίς συγανήσεις, χωρίς ούτε ή ύγεια του, ούτε ή τιμή του να κλονισθούν. Η Φανή τó ήξερε. Πολλές φορές είχαν μιλήσει για τó χωρισμό τους, όπως μιλάη κανείς για τó θάνατο που άργεί ίσως, μα πάντως έρχεται.

Έσυλλογίζετο τη λύπη που θά είχαν σπíti του, εάν έμάθαιναν ότι δεν ζούσε μόνος. Με όλο του τó δικιο θά ένθύμωνεν ό πατέρας του. Άλλά πώς μπορούσαν να τó μάθουν; Αυτός δεν έβλεπε κανένα στο Παρίσι. Ό πατέρας του, «ό σύμβουλος» όπως τόν έλεγαν εκεί κάτω, ήτο τóσον άπηχολημένος όλο τó χρόνο, ώστε τού ήταν άδύνατο, έστω και για δύο μέρες, να έλθη στο Παρίσι. Η μητέρα του από την εποχή που ένγενησε τις δύο δίδυμες άδελφές του, την Μάρθα και την Μαρία, δεν ήμπορούσε να κάνη ούτε δύο βήματα χωρίς βοήθεια. Όσο για τó θείο του τόν Καίσαρα, τόν άντρα της Ντιβόννης, αυτός ήταν ένα μεγάλο παιδί, που δεν τόν άφιναν ποτέ να ταξειδέυη μόνος.

[Η συνέχεια εις τó προσεχές]

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 και 3-5 κατ' έκαστην πλὴν τῆς Κυριακῆς και Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΕΙΣΣΤΟΥ 6*

Η καλλονή.

Διά να βελτιώση μια γυναίκα την καλλονήν της είναι ανάγκη να μάθη, πώς να επιμεληται την υγείαν της και πώς να περιποιηται τó δέρμα, τά μαλλιά και τά δόντια της. Φυσικά είναι άδύνατον με κρέμες και με παρόμοια μέσα να μεταβληθί τó φυσικόν χρώμα. Δεν να κατορθώνη με διάφορα άλλα καλλυντικά μέσα να άταλήη την έπιδερμίδα, να τονώνη και να λαμπρύνη τά μαλλιά της κλπ. Όσον άφορῃ την διατήρησιν της καλλονής και της νεότητος επ' άπειρον, αυτό είναι μωρία και να τó φαντάζεται κανείς.

Η πραγματική και άληθινή φιλαρέσκεια γνωρίζει, ότι όλη ή τεχνητή διασκευή της καλλονής πρέπει να περιορίζεται εις την λεπτήν και την άθωαν δεξιότητα. Προτιμότερον είναι να συγκαλήνη κανείς τó ελάττωμά του επιτηδείως δλίγον, παρά να ζητή να τó εξαλείψη όλοτελώς. Η όφθαλμαπάτη που επιζητείται με τεχνητά μέσα, επιτρέπεται μόνον εις τās ήθοποιούς και τούτο διά λόγους επαγγελματικούς μόνον.

Η Μόδα μας.

Κοστούμι από σατέν μαύρο με μετάξινο βουάλ, κεντημένο επάνω σε τρανσαπαάν άσπρο. Συνήθίζεται πολύ αυτήν την εποχήν και έχει μια ιδιαίτερη έλεγκάνς και κομψότητα. (Ίδε παρατεθειμένη εικόνα).

Καλλυντικόν τού προσώπου.

Τώρα με τó καλοκαίρι και με την υπερβολικήν ζέστην, ή όποια άλλωθεν τó πρόσωπο και τού διδει μίαν γλυωδήν χροιάν, ένα καλλυντικόν ύδωρ είναι άπαραίτητον διά να δροσίξη και να άνακουφίξη τó δέρμα. Μία συνταγή θυμασιού καλλυντικου ύδατος είναι ή επομένη:

Εις 100 γραμμάρια εκχυλίσματος άνθών πορτοκαλλέας προσθέτετε 10 γραμμάρια βορικού όξέος και άλλα 10 ροδοστάγματος. Τά άναταράσσετε καλώς και κάμνετε χρήση κάθε πρωί, έπειτα από τó νύημον.

Τά λουτρά σας.

Η εποχή που διατρέχομεν τώρα είναι ή εποχή που γίνονται τά λουτρά. Μη ξεχνάτε, όπως σας ειπα και άλλοτε, ότι τά λουτρά είναι τó κριώτερον μέσον της υγείας και της άνθηρότητας, άνευ τού όποιου, όπωσδήποτε άλλωτικά και άν επιμηληθίτε τόν έαυτόν σας, ή έπιδερμίς σας δεν θά άποκτήση την επιθυμητήν έντέλειαν. Πρώ πάντων ήμεϊς αι γυναίκες πρέπει να ένθυμούμεθα πάντοτε την ώραίαν άλληγορίαν της Άφροδίτης, ή όποια έβγήκεν από τόν βυθόν της θαλάσσης. Έάν τά ψυχρά, χλιαρά ή θερμά λουτρά ή τά γινόμενα με

άτλουν νερό είναι όφέλιμα, όφελιμότερα θά είναι εκείνα, εις τά όποια γίνεται χρήση και μερικόν χημικόν ένώσεων. Τά πρώτα άρχουν διά να διατηροϋν την λεπτότητα και την καθαριότητα της έπιδερμίδος. Τά άρωματικά και τά λεπτά μαλακτικά μίγματα έχουν δραστικώτερον ένέργειαν, όχι μόνον διά τόν καλλωπισμόν, αλλά και διά τά θαμνάσια άποτελέσματα που επιφέρουν εις τόν έσωτερικόν και τó έξωτερικόν τού σώματος. Σας δίδω σήμερα μίαν συνταγήν άναφυκτικού λουτροϋ, τού όποιου ή χρήση τώρα με την υπερβολικήν ζέστην είναι πολύ επιθυμητή και άπαραίτητος. Παίρνετε 60 γρ. άμύδαλα γλυκά καθαρισμένα, 250 γρ. Epula campana, 250 γρ. κουκουναρία, 60 γρ. λινάλευρον, 30 γρ. σιτάλευρον, 15 γρ. άργιολόγος, 15 γρ. βολβών κρίνου και 8 γρ. βάμματος βενζοϊκού. Τά κοπανίζετε καλά και άφου τά μεταβάλετε εις ζύμη παίρνετε τó ήμισον αυτής και τó θέτετε έντός σακουλιού, τó όποιον τοποθετείτε εις τόν πυθμένα τού λουτήρος ή τού μπάνιου. Τό άλλο ήμισον τó τοποθετείτε εις μικρά σακούλια, τά όποια θά χρησιμοποιήσετε διά ν' άλείψετε τó σώμα σας. Τό λουτρόν αυτό έχει την ιδιότητα να λεπτινύη τó τραχύ ή κεκαλυμμένον με άνωμαλίας δέρμα, να έμποδίξη τó ύδωρ να διαπερῃ την έπιδερμίδα. Επίσης δροσίξει και τó έσωτερικόν τού σώματος, θεραπεύει τās καυτηριάσεις, τās φουσαλίδας τού δέρματος, τά έξανθήματα και τέλος διδει εις τόν άνθρωπον, που κάμνει χρήση αυτού, δροσερότητα έξαιρετικήν.

Η ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αι κηλίδες τού καφέ.

Διά να καθαρίσετε τās κηλίδας τού καφέ από τά φορεμάτά σας δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε ποτέ θερμόν ύδωρ. Και τó κρύο όμως είναι άνωφελές. Τό μόνον μέσον, με τó όποιον κατορθώνετε να εξαλειφθούν, είναι να παρασκευάσετε μίγμα από δύο κοχλιάρια ύγρου γλυκερίνης μ' ένα κροκόν αυγού και με τó μίγμα αυτό προστριβετε δυνατά τó κηλιδωθέν ύρασμα. Κατόπιν τó πλύνετε με ψυχρόν ύδωρ και ή κηλίς έχει εξαλειφθί όλοτελώς.

Costumes-Tailleur

ΣΤΟΥ Ε. ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ Β. ΣΤΑΥΛΩΝ (ΣΤΑΔ'ΟΥ 11)

Gabardines, serges, coutils eporges, tyssors και Λινά εις όλα τά νέα χρώματα.

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Λοιπόν, Δεσποινίς; της είπεν ο γέρο - Τραπεζίτης. Τάς έντυπώσεις σας. Ο κύριος Δαρκάλης. Η κόρη μου.

Η παρονομία ήτο τυπικωτάτη. Ο Στέφος έβαλε τὸ κλάκ νάτω από τὴν μασγάλην καὶ με μίαν υπόκλιση τῆς έδωκε τὸ χέρι, ἐνῶ ἐκείνη ἐψιθύριζε ἕνα φιλοφρόνημα:

— Γοητευμένη κύριε από τὴν τιμὴν.

— Ἄν δὲν σὰς έβλεπα ἔτσι κουρασμένη, θὰ σὰς έζητοῦσα ἕνα βάλσαμ' τῆς εἶπε.

— Ἐυχαριστῶς, ἀπήντησε.

Ἡ μουσική τῆς φρουρᾶς ἐξακολουθοῦσε τὸ Βιεννέζικο βάλς τοῦ «Βάλτοερ - τράουμ», τὸ μεθυστικό. Ο Στέφος δὲν τῆς εἶπε λέξιν. Οὔτε τὸ παραμικρὸ κομπλιμάν.

Ἡ Λάκα εἶχε παραδοθεῖ εἰς τὸν ρυθμὸν καὶ ἐγύριζε μαζί του, σάν ἕνα σῶμα. Ἐπειτα από ὀλίγα λεπτά ὁ Στέφος τὴν παρέδωσε πάλιν εἰς τὸν πατέρα τῆς με ἕνα τυπικώτατον εὐχαριστήριον.

Ο Τραπεζίτης Βαδῆς εὐχρίε εὐκαιρίαν νὰ συνεχίσῃ τὴν συνδιάλεξιν του με τὸν Δαρκάλην «γὰ τὰ πράγματα τῆς Μπόρσας».

Εἰς τὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ Λάκα τὸν περιεργάζετο. Ἦτον ἕνας νέος τριάντα περίπου ἐτῶν, μάλλον ὑψηλός, με μιά πολὺ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία, ἀφογα ντυμένος, κομπός, με πολὺ μετρημένας κινήσεις. Καὶ από τὴν ὄλην με τὸν πατέρα τῆς συνδιάλεξιν, ἀντελήφθη μιά πολὺ ἀνωτέραν μόρφωσιν. Πράγματι δέ, ὅχι μόνον ἐκείνοι ποὺ τὸν ἐληιοίαζαν ἀντελαμβάνοντο ἔπειτα από ὀλίγων λεπτῶν συνδιάλεξιν τὴν εὐρυτάτην ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν του, ἀλλὰ καὶ γενικῶς εἰς τοὺς ἀνωτέρους κύκλους ὑπῆρχε περὶ αὐτοῦ μιά ἀρίστη φήμη.

Ἐθεωρεῖτο ὡς οἰκονομολόγος ἐγκρατέστατος, γνωρίζων τὰ μεγάλα ζητήματα τοῦ Τόπου καὶ τῆς Ἀγορᾶς, καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν «μεγάλων συνθέσεων», ὅπως λέγουν.

Ἐφθάνε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύκλον τοῦ Χρηματιστηρίου ὁ μεσίτης του Γρανᾶς, ζητῶν νὰ ἀγοράσῃ «Βιομηχανικὴς», διὰ νὰ ἀναβῶν εἰς δυσθεώρητα ὕψη τὰ χαρτιά αὐτά. Δύο ἔτη πρωτίτερα, δταν ἔπεσε ἡ Κυβέρνησις, τὸ σχηματισθὲν ἄχρον Ὑπουργεῖον διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν σύμβασιν τοῦ Δανείου τῶν 75.000.000 τὴν ὁποίαν ἡ Βουλὴ, παρὰ τὸν ὄγκον τῆς συμπαγοῦς πλειοψηφίας, ἀπέρριψε, ἔπειτα από μίαν δριμυτάτην ἐπίθεσιν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ τοῦ Τύπου, τὸν συμπεριέλαβε καὶ αὐτόν. Τοῦ ἀνετέθη τὸ χαρτοφυλάκειον τῶν Οἰκονομικῶν.

Τὸ ἄχρον Ὑπουργεῖον διέλυσε τὴν Βουλὴν. Ο Στέφος, παρὰ τὴν πλεον ἡ ἀσφαλὴ ἐπιτυχίαν του ὡς βουλευτοῦ Κυβερνητικοῦ, δὲν ἐξετέθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατριδα του Κεφαλληνίαν. Τὸ ἄχρον ὑπουργεῖον ὅμως ἔφερε πλειοψηφίαν μόνον καὶ μόνον λόγῳ τῶν εὐνοικωτέρων ὄρων, οὗς ἐπέτυχε ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, μεταβὰς τότε εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ ὁ Στέφος ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐπὶ τῆς συμβάσεως εἰσηγήσιν του.

Ἡ συνεδρίασις ἐκείνη ἦτο ἕνας θρίαμβος ἀληθινός. Ἡ ἐκλεκτοτέρα τάξις εἶχε κατακλύσει τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν, τῶν Διπλωματικῶν, τῶν Ἀνωτάτων Ὑπαλλήλων, τὰ δὲ λαϊκά, τῶν ἀξιωματικῶν, πρῶτην βουλευτῶν, κληρικῶν κ.λ. ἦσαν ἀσφύξια κυριολεκτικῶς. Καὶ τὰ ἐδώλια τῶν βουλευτῶν γεμάτα, καὶ γύρω από τὸ Προεδρεῖον, ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν στενογράφων καὶ τῶν ἐπισημῶν πρακτικῶν. Εἰς δὲ τὰ Δημοσιογραφικά «πατεῖς με πατῶς» οἱ συντάκται καὶ εἰδικοί οἰκονομολόγοι με τὰ μολύβια ἔτοιμα.

Ἄμέσως μετὰ τὰς ἀναφορὰς κ.λ. ὁ Πρόεδρος ἐκτύπησε τὸν μεγάλον κώδωνα.

— Τὸν λόγον ἔχει ὁ κύριος ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργός: εἶπε.

Ο Δαρκάλης, συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν του, ἐσηκώθη από τὸ καθίσμα του, ἐκούμωσε τὸ σακκάκι του, ἐπῆρεν ἀφελῶς τὸ χαρτοφυλάκειόν του καὶ ἐπροχώρησε σοβαρὰ πρὸς τὸ βῆμα.

Ἐνα «οοοοο» παρατεταμένον διέδραμε τὴν αἰθουσαν καὶ τὰ θεωρεῖα.

Ἡ εἰσηγήσις του ἦτο ἀληθινὸν ἀριστοτέχνημα. Εἶχε μίαν εὐμορφίαν εἰς τὴν γλώσσαν, ὅχι μακαρονίστικη, ἀλλ' οὔτε καὶ μαλλιάρη, ποὺ συνηρᾶσε. Ἀναλυτικώτατος δέ. Ἦρχισε από τὰ πρῶτα δάνεια τοῦ Κράτους καὶ ἐξήτασε τὸ οἰκομικὸν πρόβλημα ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις του.

Ἡ Βουλὴ εἶχε κρεμασθεῖ από τὰ χεῖλη του. Καὶ δταν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν ὄρων ἐν συγκρίσει πρὸς παλαιὰ δάνεια καὶ πρὸς τὴν σύμβασιν τῆς προκατόχου κυβερνήσεως καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία ἀντελήφθη ὅτι, οὐδέποτε από καταβολῆς τοῦ Βασιλείου εἶχε συναφθῆ δάνειον ὑπὸ τόσο ἐπιωφελεῖς ὄρων, ὅλος ὁ ὑπὸ τὴν στέγη ἐκείνην κόσμος ἐξέσπασεν εἰς ἀτελείωτα χειροκροτήματα καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων θερμώτατα τὸν συνεχάρησαν.

Αὐτὸν τὸν θρίαμβον ἐνεθυμήθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Λάκα, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς συνδιελέγετο με τὸν Δαρκάλην. Γὰ μιά στιγμὴ, ποὺ ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, τὸν εἶδεν ἐπάνω εἰς τὸ βῆμα, με τὸ ἀστηρὸν πρόσωπόν του, με τὰς σοβαρὰς χειρονομίας του, «ἄνθρωπον τῆς ἡμέρας». Καὶ ἐν ἀντιθέσει γύρω τῆς ἔβλεπε τώρα τοὺς σαγλούς νταντηδες νὰ κοκορεύονται διαρκῶς, ἐτοιμοὺς νὰ κάμουν δύο καὶ τρεῖς τοῦμπε γύρω από τὰ τέσσαρα πέντε ἑκατομμύρια τοῦ γέρο - Βαδῆ.

Ἄλλ' ὁ Δαρκάλης ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὴν συνδιάλεξιν του, ἐνῶ ἔφερε βολτες αὐτὴ με διαφόρους. Ἡ Λάκα ἐλείσμων ἐπὶ τέλους.

Φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ κουρασμένος, τοῦ εἶπε διακόπτουσα τοὺς δύο τραπεζίτας.

Κάθε ἄλλο, μαζελ' τῆς ἀπήντησε.

Καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν μέθην τοῦ χοροῦ. Ἄλλ' οὔτε αὐτὴν τὴν φορὰν ἐφάνηκε θερμώτερος. Καὶ ἡ Λάκα ἐπέσμως περισσότερο, τόσο, ὥστε μετὰ πέντε λεπτά ἐπροφασίσθη ἀδιαθεσίαν καὶ ἔπεισε τὸν πατέρα τῆς νὰ φύγουν.

Εἶχαν ἀκόμη μίαν συνάντησιν εἰς τῆς κυρίας Γαλλιᾶδου τὸ σαί καὶ ἔπειτα ἄλλην μίαν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γέρο - Βαδῆς εἶχε τὰς σκέψεις του. Ο Δαρκάλης τοῦ ἐφαίνετο ὁ ἰδεώδης σύζυγος τῆς κόρης του. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ παρακολουθῇ τὰς συναντήσεις των εἰς τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, νὰ ἐπιδιώκῃ δὲ καὶ νὰ προετοιμάζῃ τοιαύτας. Δὲν ἐβράδυνεν, ἐνοεῖται, νὰ ἀνακαλύψῃ τῆς Λάκας τὰ πρῶτα συμπτώματα, τὰ ὁποῖα ἦρχισεν νὰ ὑποθάλη. Φάληρα, Κηφισοίσις, Τατίοι, ὠργώθησαν με ὀτομοπιλ καὶ γεγυμάτων ἐπὶ γεγυμάτων. Ο Δαρκάλης ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐβράδυνεν ν' ἀντιληφθῇ τὰς διαθέσεις τοῦ σεβαστοῦ φίλου του καὶ τότε ἐσκέφθη νὰ προσανατολισθῇ πρὸς αὐτάς.

Ἐπειτα από αὐτὸ δὲν ἐχρειάσθη πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἐξεληθοῦν τὰ πράγματα κατὰ τὸν κοινὸν πόθον καὶ τῶν τριῶν. Πράγματι δὲ μετὰ τινος ἡμέρας ὁ γέρο - τραπεζίτης με ἄφρον χαρὰν προανήγγελλε τοὺς γάμους τῆς ἀγαπημένης Λάκας μετὰ τοῦ Δαρκάλη. Καὶ ἦσαν οἱ γάμοι ἀληθινὰ ἡγεμονικοὶ.

Ἐπειτα ἐπηρεασθῆσε ἕνα ταξεῖδι εἰς ὄλην σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, από τὸ ὁποῖον ἐπέστρεψαν ὑποψήφιοι γονεῖς, ὅπως καὶ πρᾶγματι ἔγιναν διὰ νὰ ξετρελλαθῇ ὁ γέρο - Βαδῆς, ἀναγνωρίζων εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μικροῦ ἔγγονοῦ του τὴν μίτη τὴν ἰδικὴν του, τὰ μάτια τὰ ἰδικὰ του, τὸ χαμόγελό του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

I. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 13 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθείς. Ὑφηγητὴς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιόδικου Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6*

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΤΥΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενον καὶ τέλος)

— Πλανᾶσαι, Κράτιστε Ἄναξ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Μακάρη νὰ ἐπλανώμουν καὶ μακάρη νὰ μὴν εἶχε πλανηθῇ ἔτσι τῆς Ἀλεξανδρείας τὸ σέμνωμα, ἀπήντησε περιλυπὸς ὁ Μαξιμίνοσ. Ἄλλ' ὅχι μιά τοιαύτη καλλονή, ὅπως ἐσὺ, δὲν θὰ χαθῇ εἰς μάτην. Ἐπλάσθη διὰ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ ἰσχυροῦ θρόνου διπλῆ βασίλισσα, Βασίλισσα τῆς καλλονῆς καὶ Βασίλισσα τῆς Ἀλεξανδρείας λατρευομένη ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ὑπηκόων τῆς. Μεθαύριον ποῦ ἄγω τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων μου, ἐπιθυμῶ νὰ προαναγγελλῶ τὴν τέλεισιν τῶν γάμων μου. Διὰ σὲ θὰ θυσιάσω ἑκατόμβην καὶ θὰ σὲ στέψω με στέμματα σπανίων ρόδων καὶ χρυσανθῆμων.

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ὁ Καῖσαρ τῆς Ρώμης Μαξέντιος μετὰ τῆς συζύγου του Αὐγούστας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καὶ θέλων νὰ διοργανώσῃ ἐορτὴν ὑποδοχῆς, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ μάλιστα καὶ τῶν γενεθλίων του, ἀπεφάσισε διὰ τὴν ἐπομένην νὰ τελέσῃ ἐπισήμως τοὺς γάμους του μετὰ τῆς ὠραίας χριστιανῆς παρθένου. Αἱ προτομοασαίαι τῆς ἐορτῆς ἐκείνης ἀψησῶλησαν πλῆθος ἀπειρον δούλων καὶ ὑπηρετῶν. Οὐδέποτε ἡ Ἀλεξανδρεία εἶχεν ἰδεῖ τόσο πλοῦτον καὶ τόσο γλυδὴν καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ κάτοικοι τῆς παρέστησαν θεαταὶ εἰς τόσο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιδλητικὸν θέαμα. Ἄλλ' ὅταν, μετὰ τὴν κεκανονισμένην θυσίαν, δούλοι προσέφερον εἰς τὴν Αἰκατερίναν πολὺτιμα στέμματα, αὐτὴ τὰ ἀπόθησε καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Μαξιμίνον τοῦ εἶπε.

— Οὐδέποτε τὴν κεφαλὴν μου με στέμματα εἰδοκωλατρικὰ θὰ στέψω.

Καὶ ἤρχισε με λόγους θερμούς πίστεως καὶ μεστοῦς σοφίας νὰ ἀναπτύσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ὁ Μαξιμίνος ἐξωργισθεὶς καὶ βλέπων τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου διὰ τὴν ὕβριν τῶν θεῶν, διέταξε τοὺς ραβδούδους του νὰ τὴν μαστιγώσουν ἀνηλεῶς. Πράγματι οἱ ραβδούχοι ἐγύμνωσαν τὸ ἐκπάγλου καλλονῆς σῶμα τῆς χριστιανῆς νεάνιδος καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν ραβδίξουν, ἕως ὅτου τὸ μετέτρεψαν εἰς μίαν ἀμορρον μάζαν. Κατόπιν τοὺς διέταξε νὰ τὴν κλείσουν εἰς σκοτεινὴν εἰρκτὴν καὶ νὰ τὴν φρουροῦν αὐστηρῶς ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τῆς δίδουν οὔτε νερὸ οὔτε ἄρτον, ἕως ὅτου τοὺς διατάξῃ τι πρέπει νὰ κάμουν. Ἡ Αὐγούστα ὅμως συγκλονισθεῖσα ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς χριστιανῆς Παρθένου, μετέβη κρυφὰ ἀπὸ τὸν σύζυγόν τῆς τὴν νύκτα εἰς τὴν εἰρκτὴν, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Πορφύριον, ὅστις εἶχε τὴν ἀρχηγίαν τῶν 200 λοχχοφόρων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθη ἡ φύλαξις τῆς χριστιανῆς Μάρτυρος. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις των, δταν εἶδον, ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἦτο ὠραιότερα ἢ πρὶν, με τὰς πληγὰς καὶ τὰ τραύματα ἐντελῶς ἐπουλωμένα! Με εὐγλωτίαν καὶ εὐφράδειαν μοναδικὴν ἤρχισε νὰ ἀναπτύσῃ, εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν τῆς Αὐγούστας, τὰ μυστήρια καὶ τὰς ὠραιότητας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Τσοσῶτον δὲ πειστικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι τῆς, ὥστε ἡ Αὐγούστα μετὰ τοῦ Πορφύριου καὶ τῶν λοχχοφόρων του ἔγιναν χριστιανοί.

Τὴν ἐπομένην ὁ Μαξέντιος διέταξε νὰ κομίσουν καὶ πάλιν ἐνώπιόν του καὶ τοῦ Μαξιμίνου τὴν Αἰκατερί-

ναν. Ὅχλος πολὺς, μαινόμενος καὶ λυσσῶν, ἦτο ἐξωθεν τοῦ Παλατίου κραυγάζων: «Θάνατος εἰς τὴν ἐξωμότιδα!». Ἐκεῖ προσεπάθησε με τρόπον γλυκὺν νὰ τὴν κάμῃ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανέληθῃ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Εἰδώλων. Ἄλλ' εἰς μάτην. Τότε ἐκμανεῖς, διέταξε νὰ κομίσουν μέγα βασανιστήριον με λεπιδὰς καὶ σιδηρὰς αἰχμάς. Ἀλλὰ μόλις τὸ σῶμα τῆς Χριστιανῆς παρθένου ἐναπετέθη ἐπάνω, χωρὶς νὰ πάθῃ τὴν παραμικρὰν κάκωσιν, εὐρέθη ὡς διὰ μαγείας πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Μαξεντίου. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν πρὸ τοῦ θεάματος τούτου τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἡ Αὐγούστα, προχωρήσασα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, τοῦ εἶπε:

— Ἡ νεάνις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνῃ. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τόσοσὺς πανσόφως διακηρύττει, αὐτὰ καὶ μόνον εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς Αὐγούστας ἡ ὀργὴ τοῦ Μαξεντίου ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον πλεόν. Λυσσῶν ἐξ ὀργῆς, διέταξε πάραυτα νὰ ἀποκεφαλίσουν τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν Χριστιανὴν νεάνίδα. Ἀλλὰ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Πορφύριος καὶ οἱ λοχχοφόροι του, ἀπαντῶντες εἰς τὰς ἰαχὰς τοῦ πλήθους, ἐφώνησαν:

— Μόνον ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ ἀλήθεια! Ἡ ὀργὴ τοῦ Μαξεντίου δὲν εἶχεν ὄρια πλεόν. Καλέσας τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων του, τὸν διέταξε νὰ συλλάβῃ πάραυτα τοὺς ἀποστάτας καὶ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ ὁμοῦ με τὰς δύο γυναῖκας. Ἡ διαταγὴ τοῦ Μαξεντίου ἐξετελέσθη καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ὠραίας Μάρτυρος ἀπέπητῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀιωνίου Νυμφίου, ἐν ἔτει 305 π.Χ. περίπου.

(Τέλος)

“ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ,”

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 22

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΒΑΦΑΚΗΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ: Παρισίων Ζ. ΦΥΤΙΛΗΣ, Λον-

δίνου Π. ΓΙΑΝΝΑΣ, Πετρούπολεως Α. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ,

Ρώμης Γ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ, Ἀλεξανδρείας Γ. ΘΗΝΙΟΣ,

Βουκουρεστίου Κ. ΤΟΡΡΕΤΣΕΑΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Ἑλλήνων

λογίων καὶ δημοσιογράφων.

Στρατιωτικὸς ἀρθρογράφος ὁ Στρατηγὸς

Ναυτικὸς ἀρθρογράφος ὁ κ. ΠΕΛΟΠ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ.

2 περιστεροειδῆ πιεστήρια «Χάου» καὶ «Κρετέ», ἀποδόσεως

70,000 φύλλον καθ' ὄραν. — Στερεοτυπικὴ ἐγκατά-

στασις Μαρινόνι. — Αὐτοτυπικαὶ μηχαναὶ τῆς Αἰνιουσι-

Μαουσίνεϊ Κόμπανν.

Ὁ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ,” ὅπως ἐπικοινωνῇ με τὴν

Ἑθνοποικὴν σκέψιν θὰ δημοσιεύῃ τακτικῶς ἐπὶ τῶν ζητημά-

των τῆς ἡμέρας ἄρθρα τῶν μεγαλειτέρων συγγραφέων τῆς

Ἑθνοποικῆς τοῦ μεγάλου ΚΑΕΜΑΝΣΩ, τοῦ ΑΝΟΤΣ, τοῦ ΔΕΡΟΥΑ-

ΜΠΩΔΙΕ, τοῦ διασημοῦ Ἑλβετοῦ Συντάγματος ΦΕΥΔΕΡ κ.λ.π.

Ὁ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ,” πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ

ἀποταμειωτικοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι, θὰ διανεμῇ εἰς τοὺς

ἀναγνώστας του ΔΥΡΕΑΝ διὰ κληρώσεως, βιβλίαια τοῦ

Ταμειωτηρίου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἀξίας 3,000 δραχμῶν.

ΕΙΔΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ὁ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ, ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΕΝ. — Εις τὸ μέτωπον τοῦ Βερντέν αἱ μάχαι ἐπανελήφθησαν καὶ πάλιν μετὰ μεγάλην σφοδρότητα. Οἱ Γερμανοὶ προελαύνουν πρὸς τὸ θρυλικὸν φρούριον, καταλαμβάνοντες τὰς γαλλικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι ὁμῶς μάχονται γενναίως, ἐγκαταλείποντες τὸ ἔδαφος τῶν σιδηρῶν πρὸς σιδηρῶν.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ. — Εις τὰς ἀνιχνεύσεις τῶν οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται, δεῖν τὸ ἐπιτρέψει τὸ ἔδαφος, αὐτοκίνητα τεθωρακισμένα. Μίαν στιγμήν ποῦ τὸ αὐτοκίνητον διέβηεν ἕνα λυσσοῦδη καὶ ἐλευνὸν δρόμον, ἐσκασεν ὁ ἕνας τροχός. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἐπεύσαν νὰ τὸν ἐπιδιορθώσωσιν. Ἀλλὰ κατὰ κακὴν συμπτῶσιν ἐκείνην τὴν στιγμήν Γερμανικὸν ἀπόσκαμα, κρατῶμενον ἐκεῖ κάπου, ἐξώρμησεν ἐναντίον του. Τὸ μικρὸν κινητὸν φρούριον ἀντέταξε λυσσοῦδη ἀγῶνα, ἀλλ' ἐπὶ τέλος παρεδόθη.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ. — Εις τὸ Κραγιόνεβατς τῆς Σερβίας οἱ Αὐστριακοὶ ἔχουν συγκεντρώσει διὰ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειπον εἰς τὰς χεῖρας των, μαζί με τὴν ἐγκατέλειπον τῆς πατρίδος των, οἱ Σέρβοι. Ἀπὸ τὰ λάφυρα αὐτὰ ἐξωρίζουν τῶρα τὰ κανόνια, λάφυρα καὶ αὐτὰ τῶν Σέρβων κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιήσωσιν διὰ νὰ σκοπίσωσιν τὸ πῦρ καὶ τὸν ὀλεθρὸν, ποῖός ξερεῖ ποῦ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΕΪΚΗΝ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΝ. — Εἰς ὁποῖαδήποτε πόλιν καὶ ἐν ἑπάγουσιν οἱ Γερμανοὶ στρατοπεδεύουν εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι πάντοτε ἑτοιμοὶ ν' ἀρπῶσιν τὰ δῶλα. Εἰς τὴν Σόφειαν, δεῖν ἀπὸ πόλιν καὶ τῶρα εἰσάγονται Γερμανικὰ οὐκίσματα, οἱ στρατιῶται τῶν εἰσεστρατοπεδευμένων τοὺς δρόμους τῆς Βουλγαρικῆς προετοιμασίας.

ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ. — Τὰ ἀεροπλάνα, ἢ ἀεροβόλες αὐτῆς μηχανῆς, δὲν ἀφίχθουν ἐνκαιρίαν νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ σκοπίσωσιν ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὰ μαχομένα στρατοπέδα τὸν τροχὸν καὶ τὴν τροχίαν. Εἰς τὸ Ἰταλικὸν μέτωπον ἰδίως οἱ Αὐστριακοὶ ἔχουν τρελλάνει τοὺς Ἰταλούς μετὰ συχνὰς τῶν δι' ἀεροπλάνων αἰφνιδιστικῆς ἐπιθέσεις.

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ. — Οἱ περίφημοι Τούρκοι τῶν Γάλλων, οἱ ὁποῖοι διεκρήθησαν εἰς πολλὰς μάχας, μεταφερθέντες καὶ εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἐβρισκόμενοι εἰς τὰ Ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα, ἐπιχειροῦσιν συχνὰ αἰφνιδιστικὰς ἐπιθέσεις κατὰ τῶν Βουλγάρων, εἰς τὰς τάξεις τῶν ὁποίων προξενοῦσιν μεγάλην θραύσιν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ. — Εἰς ἕνα ἄρσενον Ἰσραηλιτικῶν Σχολικῶν μέγαρον εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ Στρατηγεῖόν του ὁ στρατηγὸς Σαρῆν. Ὁλόκληρον διαμέρισμα τοῦ κτιρίου αὐτοῦ εἶχε μεταβληθῆ εἰς μαγειρεῖον καὶ οἱ ὀδονόμοι τῶν διαφόρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐπιτελείου παρασκευάζουν εἰς τὴν αὐλὴν τὸ γεῦμα.

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΙΑΣ. — Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειότατας δυσχερείας, τὰς ὁποίας συναντοῦσιν οἱ Ρῶσοι εἰς τὴν προέλασίν των, εἶναι καὶ αἱ μεγάλαι δυσκολίαι τοῦ ἐπιαιτισμοῦ, διότι ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῶν Ρωσικῶν οἰδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἀναγκάζονται νὰ μεταφέρουν τὰ τροφίμα μετὰ ἀτέρμονας συνοδείας μεταγωγικῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΙΔΕΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τότε ο βασιλεύς ήτο ισχυρός και σεις είσθε άνιχυροί. Ώστε βλέπετε πώς παιζω πολύ καλά αυτό τό μέρος.

— Ναί, αλλά πηγαίνεις από τό ένα στρατόπεδο εις τό άλλο.

— Είναι δικαίωμα μου, τό όποιον απέκτησα σόσασα την ζωήν σου.

— Πολύ καλά, Δέσποινα. Έπειδή δέ, όταν αποχωρίζονται οι έρασται έπιστρέφουν προς άλλήλους τά δώρα που άντήλλαξαν, έπιφυλάσσομαι κι' εγώ να σώσω την ιδικήν σου ζωήν, μόλις παρουσιασθή περιστασιας και τότε θα είμαι άπληλαγμένος κάθε υποχρέωσης.

Άφου δέ ειπε ταύτα ο δούξ υπεκλίθη και άνεχώρησε, χωρίς ή Μαργαρίτα να κάμη την έλαχίστην κίνησιν, όπως τόν έμποδίση. Εις τόν αντιθάλαμον βρήκε την Γιλόννην, ή όποία τόν ώδήγησεν εις τό παράθυρον του ίσογειου, από τό όποιον κατέβηκε και συνήνησε τόν άκόλουθόν του, μετά του όποιου επέστρεψεν εις τό μέγαρον της οικογενείας ντε Γκυξ.

Έν τούτοις ή Μαργαρίτα σκεπτική κάθισε στο παράθυρο.

— Τί πρώτη νύξ γάμου! σκέφθηκε. Ο σύζυγος με άποφεύγει, ο έραστής με παραιτεί!

Έκεινην την στιγμήν περνούσε από τό άπέναντι μέρος της τάφρου ερχόμενος από τόν πύργον του δάσους και βαδίζων προς τόν μύλον του νομιμοματοκολείου ένας μαθητής, ο όποιος τραγουδούσε:

*Όταν θέλω να φιλήσω τά μυρτινά μαλλιά σου,
δεν θέλω να δαγκώσω τά ώραία μάγουλά σου.*

*Κόρη μου γιατί θυμώνεις
και τό πρόσωπο ζαρώνεις;*

*Διά ποιον τά φιλάγεις τά ώραία σου ματάκια;
τόν μαρμαρίνο λαμό σου τά χιονάτα σου τά στήθια;*

*Μην έπιθυμείς αλήθεια;
άπό τό φίλι παρθένα εις τόν Άδη να τά πάρης
να σού τά φιλήσ' ο Πλοτών ο μαρός ο ξεκουτιάρας;*

Η Μαργαρίτα ήκουσε τό τραγούδι του μαθητού με μειδίαμα μελαγχολικόν. Έπειτα, όταν ή φωνή του μαθητού δεν άκούότανε πιά, έκλεισε τό παράθυρο και φώναξε την Γιλόννην να την βοηθήση να καταλιθίη.

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Η έπομένη και αι άκόλουθοι ήμέραι πέρασαν με έορτάς και με άγώνας. Η συγχώνευσις των δύο μερίδων έξακολοθυόσε. Θωπεΐαι και τρυφερότητες άντηλάσσοντο ίκανά να γυρίσουν την κεφαλήν και των λυσσώδεστέρων Ουγενότταν. Έβλεπε κανείς τόν γέροντα Κοτιώ να γεμιατίη και να διασκεδάη με τόν βαρώνον Κουρτομέ, τόν δούκα του Γκυξ να κάμη λεμβοδρομίες εις τόν Σηκουάνα με τόν πρίγκηπα του Κονδέ. Ο Βασιλεύς Κάρολος έφαινετο ότι άπληλάγη από την συνηθισμένη μελαγχολίαν και δεν μπορούσε πιά ούτε στιγμή να μείνη χωρίς την συντροφιά του γαμπρού του Έρρίκου. Έξ άλλου ή βασιλομήτωρ ήτο πάντοτε φαιδρά και τόσο την άπασχολούσαν, ώστε δεν της έμενε καιρός να κοιμηθίη. Οί Ουγενόττοι άπο-

χανωθέντες, άρχισαν να φοροϋν ένδύματα από μετάξι να φέρουν σύμβολα και να περνάν έπιδεικτικώς κάτω από τούς έξώστας, σαν να ήσαν καθολικοί. Παντού διεκρίνετο μια ισχυρή αντίδρασις υπέρ της μεταρρυθμίσεως και ένόμιζε κανείς, πώς όλη ή αήλη πρόκειται να γίνη διαμαρτυρομένη. Και αυτός ο Ναύαρχος μ' όλην την πείραν του, συνελήφθη εις την παγίδα, όπως και όλοι οι άλλοι, τόσο δε εξημμένος έγινε, ώστε μίαν έσπέραν έλθομόνησε να μασήση την οδοντογλυφίδα, πράγμα, τό όποιον έκαμνε τακτικά από της δευτέρας μεταμοσημβρινής μέχρι της ογδόης έσπερινής, όταν καθότανε εις τό τραπέζι να δειπνήση.

Τό βράδυ που ο Ναύαρχος υπέπεσε εις την άπίστευτον αυτήν λήθην των συνηθειών του, ο βασιλεύς Κάρολος ο Θ' είχε προσκαλέσει εις τό δειλινόν τόν Έρρίκον της Ναβάρρας και τόν δούκα του Γκυξ. Μετά τό φαγητόν τούς έφερεν εις τό σπουδαστήριόν του δια να ίδουν μια παγίδα προορισμένη δια τούς λύκους. Ένψ δε τούς άνέπτυσε τόν μηχανισμόν έξαφνα ρώτησε:

— Και ο Ναύαρχος δεν θα έρθη άπόψε; Ποιός τόν ειδε σήμερα;

— Έγώ, ειπεν ο βασιλεύς της Ναβάρρας. Και αν ή Ύμετέρα Μεγαλειότης άνησυχίη δια την υγείαν του, ήμπορώ να την καθησυχάσω, διότι τόν ειδα σήμερα εις τάς 6 τό πρωί και εις τάς 7 τό βράδυ.

— Εις τάς έξη τό πρωί; ρώτησεν ο βασιλεύς με περιέργειαν. Μα αυτό καταντά άπίστευτον. Οί νεόνυμφοι δεν σηκώνονται τόσο πρωί!

— Ναί, βασιλεϋ, αλλά ήθελα να μάθω από τό Ναύαρχον, ο όποιος τά ξεύρει όλα, εάν μερικοί ευπατριδαι, τούς όποιους περιμένω ήλθαν.

— Και άλλοι ευπατριδαι; Είγες όκτακοσίους την ήμέραν των γάμων σου. Κάθε ήμέρα δε έρχονται και άλλοι. Μήπως θέλεις να μάς καταλάβης;

— Βασιλεϋ, επανέλαβεν ο Βεαρνός, μελετάται επίθεσις κατά της Φλάνδρας και θέλω να συγκεντρώσω γύρω μου όλους όσους κρίνω, ότι θα είναι και άφελιμοι εις την Ύμ. Μεγαλειότητα.

Ο δούξ του Γκυξ, ένθυμηθείς, ότι ο Βασιλεύς ειχεν ειπή εις την Μαργαρίτα για κάποιο σγέδιο, ένέτεινε την προσοχήν του εις την όμιλίαν του Βεαρνού.

— Καλά, καλά, άπήνησεν ο βασιλεύς γελών πονηρώς. Όσο περισσότεροι είναι, τόσο περισσότερο θα ευχαριστηθούμε. Φέρε, φέρε, Έρρίκε. Άλλά πόσοι είναι οι Ευπατριδαι αυτοί; Έλπίζω ότι θα είναι άνδρείοι, έ;

(Η συνέχεια εις τό έπόμενο)

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ,"
ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Κοστούμια μπάνιον, μπουρνούζια,
έσώρροχα λευκά και πλεντά κ. λ.

* ΘΕΑΤΡΑ - ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ - ΚΑΛΩΙΤΕΧΝΙΑ - ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ *

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κυβέλης.— Ο θίασος της κ. Κυβέλης άνέβασε με όλην την δυνατήν επιμέλειαν τό περίφημον έργον του Όσκαρ Ουάιλντ «Τό πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϋ». Δυστυχώς όμως ή μεγάλη φιλολογική αξία και ή πρωτοτυπία αυτού του έργου εξηφανίσθησαν λόγω της θεατρικής ανάγκης. Δι' όσους δεν έμελέτησαν Όσκαρ Ουάιλντ ήτο άπολύτως άδύνατον να εισέλθουν εις τό πνεύμα του, βλέποντες τό έργον του έμφανιζόμενον εις την σκηνήν.

Η εκτέλεσις υπήρξεν πολύ καλή, αλλά ή σωματική διάπλασις του κ. Γαβρηλίδου δεν μάς έδινε να έννοήσωμεν τόν τύπον του συγγραφέως. Έν τούτοις ή προσπάθεια του καλού ήθοποιού είναι αξία συγχαρητηρίων.

Η κ. Κυβέλη έμελέτησε πολύ τόν χαρακτήρα της Σόμπυλ, τόν ήνόσεσεν αλλά δεν κατώρθωσε να τόν άποδόση. Πρό πενταετίας θά ήτο ίσως ή τελειότερα Σόμπυλ, σήμερα όμως ή κ. Κυβέλη πρόπει να περιορίση ή μάλλον να αλλάξη τούς ρόλους της. Τό είπομεν και τό επαναλαμβάνομεν ή σημερινή Κυβέλη είναι επιβλητική και όταν άκόμη υποκρινεται τόν πιο τρελλό κοριτσιότικο ρόλο. Με την τελείαν διάπλασιν του σώματός της, μάς παρουσιάζει την τελείαν γυναικα ή όποία είναι άδύνατον να υποκριθίη πλέον κοριτσιότικους ρόλους, ένψ είναι τελεία Ζαζά και Μαρι— Κλαίρ.

Κοτοπούλη.— Η μεγάλη επιτυχία της Δος Κοτοπούλη, «Η καρδια κυβερνά», έδόθη με μεγάλην συρροήν κόσμου. Ο Παλιούρας και ο Γονιδης εις τούς ρόλους των. Έπίσης ο Βεάκης απέδωσε τελείως τόν ρόλον του ως ζωγράφος ιδιότροπος και παράξενος. Έν τω μεταξύ τά «Πανοθήναια» του 1916 έτοιμάζονται. Η πολυτέλεια των σκηνών θα είναι πρωτοφανής, ως φαίνεται δε, θα υπερβίη όλας τάς άλλας εις επιθεωρήσεις πνεύμα.

Παπαϊωάννου.— Τό «Πικ-Νικ» τό έχορτάσαμε, αλλά φαίνεται ότι θα μάς βαρυστομαχίση. Τουλάχιστον αυτό άποδεικνύουν τά γεγονότα. Ο κ. Λάσκαρης, δυσφορήσας λόγω πολλών αιτίων, απέσυρε τό λιμπρέτο της «Προθύμης Χήρας», τό όποιον παρέδωκεν εις την Κυβέλην κι' έτσι άναγκαστικώς καθ' όλον τό καλοκαίρι θα άκούμε τό «Σφιξε με» του «Πικ Νικ». Λέγεται ότι ή κυριότερα αίτια του έπισοδίου είναι ο κ. Παπαϊωάννου, ο όποιος, άποβλέπων μόνον εις τό συμφέρον του, δεν λαμβάνει υπ' όψιν του τίποτε άλλο.

Πανελλήνιον.— Την προσοχή Τετάρτην ή κ. Φωφό Γεωργιάδου άνεβάσει τό δράμα του κ. Β. Ηλιάδη «Τά Έρεΐτια», τό όποιον τόσην επιτυχίαν ειχε περίου.

ΤΟΥ ΣΤΕΚΕΤΤΙ

Μου φεύγ' ο νοϋς κ' είμαι άρρωστημένος,
ο πυρετός στις φλέβες μέσ' άνάβει,
είμαι χλωμός, πολύ άδυνατισμένος,
μά όταν σε σκεφτώ, ο πόνος παύει.

Μά όταν σε σκεφτώ ο πόνος σβένει
και ή έλπίδα στη καρδιά... πάλι άνεβαίνει,
για να μην πάσχω θέλω να πεθάνω!...
μά όταν σε σκεφτώ... θέλω να γινάω!
(Μετάφρασις) ΤΑΚΗΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τά σαλόνια έρημα άναπολούν την παρελθούσαν δόξαν των, καταρώμενα τόν τρομερόν έθρονόν τους τή ζέση. Η βασιλεία τους έτελείωσε για ν' άρχιση με την πρώτη βροχή του φθινοπώρου. Ο κόσμος όλος τώρα ζητάει από την έξοχή ανακούφισι και ή Κηφισιά κατέχει τά σκήπτρα όλων των Άθηναϊκών έξοχών εις έκλεκτικότητα. Παραμένει άκόμη τό άριστοκρατικόν προάστειον, χωρίς εις τάς τιμάς του σιδηροδρόμου των ξενοδοχείων και των σπιτιών.

Έν τούτοις πολλοί οι όποιοι δεν είναι εις θέσιν να έχουν βίβλα ή να παραθερίζουν στού Μελά, κατορθώνουν όμως να έξοικονομούν τό άντίτιμον του ταξειδίου, άνεβαίνουν χάρην έπιδειξέως μάλλον ή για τή δροσιά, στο ώραίο προάστειο. Πέρουν τό παγωτό τους στο άλσος ξεροσταλιάζοντας πάνω σε μια καρέκλα και άμα φτάση ή ώρα του φαγητού του δίνουν.

Ώκατ' αυτής της καταπατήσεως των φιφτυνοϊκών δικαιομάτων των οι παραθερίζοντες απέφασαν, κυρίες και κύριοι, να βγαίνουν χωρίς καπέλλο, εις τρόπον ώστε να διακρίνονται από τούς επισκέπτας. Έν τούτοις ο Ρωμηός δεν θα ήτο άξιος της φήμης του, εάν δεν κατέρριπτε και αυτό τό όδόφρυγμα και έθεάθησαν πολλοί ξεκούφοτοι, ένψ ήσαν μόνον δύο ώρών παραθερίζοντες. Πώς; άγνωστον.

— Εις τό Παλαιόν Φάληρον ή κοσμική κίνησις όλη συγκεντρούται εις την θαυμασίαν, νεότεικτον, δροσόλουστον και ευρωπαϊκωτάτην βίλλαν «Ιντεάλ» του κ. Κοκκονέζου. Όλη ή φαληριζομένη άριστοκρατία των Άθηνών και του Πειραιώς περνά τάς ώρας της αναπαύσεώς της εις την θαυμασίαν αυτήν βίλλαν, όπου ο φαληρικώς μπάττης αποθέτει τις μυρωμένες πνοές του. Η ιδιαίτερα περιποίησης, ή πολυτέλεια και ή λογικότης των τιμών έχουν καταστήσει την βίλλαν «Ιντεάλ» τό μοναδικόν κοσμικόν κέντρον του Π. Φαλήρου.

ΤΟ ΣΚΥΛΛΙ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Με ρώτησες να μάθης τό γιατί
τό πιστό μου σκυλλάκι σε γανγίζει,
ένα μονάχα έξω να σού πώ,
κάτι κακό για σενα θα γνωρίζη...

Ξέρεις πολύ καλά πώς τό σκυλλι
είναι τό μόνο ζω όπου γνωρίζει,
όσοι είναι άνθρωποι κακοί,
αυτούς μονάχα να γανγίζει.

Όσο σε μένα ήσουν πιστή
ήξερε και να σ' αγαπάη,
τώρα που είσαι άπιστη, κακή
και κείνο τό σκυλλι μου σε μισεί!...

Ζάκυνθος.

Α. ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Λίαν ένδιαφέρουσα υπήρξεν ή συνεδρίασις της Έταιρείας της Ύγεινης, περι των έλλειψεων των νυν έν χρήσει έν Έλλάδι Ύγειονομικών Νόμων.

Μεγίστη σπουδαιότητος ήτο ή ανάπτυξις της εισηγήσεως του κ. Σωτηριάδου, περι της άποτυχίας της παρ' ήμιν Άστυιατρικής υπηρεσίας, καθ' ήν κατεδείχθη ότι μάλλον πρόξενος βλάβης της Δημ. Ύγείας γίνεται δια τό τρόπον καθ' όν λειτουργεί. Έξηγήσεν τό άστοχον των άστυιατρικών επιθεωρήσεων, αιτινες ουδέν άποτελεσμα φέρουν, άναπτύξας τόν τρόπον και τά άτελη μέσα τά όποια διατείνονται δι' αυτάς, λαμβανόμενου υπ' όψιν ότι 6.000 καταστήματα έν Άθήνας και Πειραιεί πρόπει να επιθεωρηθούν υπό 3! μόνον άστυιατρων, οι όποιοι επί πλέον έχουν και τόσας άλλας άσχολίας και επιθεωρήσεις σχετικώς με την Δημοσίαν υγείαν.

Άλλ' ό,τι χαρακτηρίζει άκριτά την άκηδίαν των έκάστοτε Ύπουργών των Έσωτερικών είναι, ότι δεν υπάρχει ούτε Χημικόν ούτε Μικροβιολογικόν Έργαστήριον εις την Άστυνομίαν, αι δε αναλύσεις, αι άλλωστε έλάχισται, γίνονται εις διάφορα ξενα Έργαστήρια.

Η άθλία αυτή κατάσταση της Άστυιατρικής υπηρεσίας προσκάλεσε τόν καταρτισμόν επιτροπής εκ των νομομαθών κ. κ. Παπαφράγκου και Μπασιά, βουλευτού, και των ιατρών Κανελλη και Σωτηριάδου ως εισηγητού εις τό κατατεθέν υπ' αυτού νομοσχέδιον.

Κατόπιν συνεζητήθη τό ζήτημα της στατιστικής, εις τό όποιον ύστερομέν και αυτών των Βαλκανικών Κρατών, συσταθείσης και δι' αυτό ειδικής επιτροπής.

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11

ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΓΑΔΩΝ

Κοστούμια Σκωτσέζικα άνδρικά * *

* * * Fresco, Λινά και Σετακρούτες.

GUY DE MAUPASSANT

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

(ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

«Ο Ζάν ντ' Εσπάρ μου έλεγε:
— Ωχ αδελφέ, ξεφορτώσου με κι' εσύ με την ευτυχία σου, με την βλακώδη ευτυχία σου, που ευχαριστείται από το τίποτε, από ένα ποτηράκι παλιού κρασιού, από ένα πέρασμα θηλυκού! Σου λέγω πως η ανθρώπινη δυστυχία με έχει θανατώσει, την βλέπω παντού με μάτια στεγνά, εκεί που δεν την βλέπεις σύ, που περπατάς στο δρόμο σκεπτόμενος την αποψινή γιορτή και την γιορτή της αύριον. Νά, προχθές στην λεωφόρο της Όπερας, στη μέση του κόσμου που εύθυμοις κάτω από τις ήλιακες άκτινες του Μαΐου, είδα έξαφνα να περνά ένα άν, μιά γοργά κυρτωμένη σε δύο κομμάτια, γυμνή με παλιόρουχα και μ' ένα ψάδινο καπέλλο στο κεφάλι αποξενωμένο από κάθε ήλιος στολιδίου και ξεφτυρισμένο. Περιπατούσε μ' ένα βήμα συρτό, που προξενούσε στην καρδιά μου τόση λύπη και τόσο απαραγμό, όσο προξενούσε και στην δική της καρδιά! Δυό ραβδιά την υποστήριζαν. Περνούσε χωρίς να βλέπει κανένα, αδιάφορη για το θόρυθο του δρόμου, των ανθρώπων, των άμαξιτών, του ήλιου. Πού πήγαινε; Κρατούσαν ένα πακετάκι. Τι είχε μέσα; ψωμί; Ναι χωρίς άλλο. Από ποιά ερχότανε; Όλος ο κόσμος γυρνούσε και την έβλεπε. Άλλά περιφροσιζότανε μόνο να λένουν: «Πτωχή γυναίκα!» κι' έπειτα περνούσαν! Τά λειψάνα του φρουσανιού της σεργιάνει επάνω εις το πεζοδρόμιο και μόλις συγκρατιούντανε από κάτι κουρέλια επάνω εις το σώμα της. Και μέσα εκεί θα υπήρχε κάποια σκέψη! Μιά σκέψη; Όχι, αλλά με τρομακτική δυστυχία, ακατάστατη, καταθλιπτική! Ω! αυτή η δυστυχία των γερόντων που δεν έχουν ψωμί, ούτε έλπίδα, ούτε παιδιά, ούτε λεπτά, ούτε τίποτε, τίποτε δάκρυα μόνον εις τά μάτια, εις τά μάτια εκείνα τά στεγνωμένα, που άλλοτε έλαμπαν και ήσαν χαρούμενα!

Στάθηκε μερικά δευτερόλεπτα κι' έπειτα επανέλαβε:
— Όλη μου η χαρά της ζωής, κι' η μεταχειρισθώ την φράση ενός από τους πιο δυνατούς και τους πιο βαθείς μυθιστοριογράφους μας, του Ζολά, που είδε, ένοιωσε και περιέγραψε όσο κανείς άλλος την ανθρώπινη δυστυχία, όλη μου η χαρά της ζωής, ξεφανώθηκε, πέταξε έτσι ξαφνικά, θάνατος τώρα τρία χρόνια, ένα φθινόπωρο, μιά μέρα κυνηγιού στην Νορμανδία.
Έβρεχε προχωρούσα μόνος μέσα στα χωράφια, που τά είχε λασπώσει η βροχή, κι' η λάσπη βουλούσε πυκνή κάτω από τά πόδια μου. Κάποτε-κάποτε καρμιά πέρδικα ξεπετούσε φοβισμένη μέσα από τους θάμνους. Πυροβολούσα και ο πυροβολισμός έβρισε μέσα στη βροχή που έπεφτε από τον ουρανό και ήχοισε σαν μαστίγιο το ζωώ έπεφτε με ματωμένα τά φτεροίγια.

Αισθανόμουν μιά μελαγχολία, που μουρχότανε να κλαίω, να κλαίω σαν τά σύννεφα που έκλειαν στην πλάσι κι' επάνω μου. Έγύριζα πίσω στο σπίτι, όταν είδα στη μέση των άγρών το άμάξι του γιατρού. Περνούσε συρόμενον από το κόκκινο άλογο του, σαν ένα προειδοποίηση θανάτου μέσα στους άγρους. Έξαφνα έσταμάτησεν. Η κεφαλή του γιατρού πρόβαλε από μέσα και μιά φωνή άκούσθηκε: «—Ε, κύριε ντ' Εσπάρ». Έφθασα στ' άμάξι κι' εκείνος έξηκολούθησε: «—Φοβάσθε τις κολλητικές ασθένειες;» «—Όχι». «—Θάχετε την καλωσύνη να με βοηθήσετε να περιποιηθώ ένα διαφθερτικό; Είμαι μονάχος και θάθελα κάποιον να τον κρατή, για τά του βγάλω τις ψευδομεμβράνες από τον φάρυγγα». «—Ερχομαι μαζί σας ευχαρίστως». Και ανέβηκα στ' άμάξι. Ένώ προχωρούσαμε ο γιατρός μου διηγήθηκε: «—Η διφθερίτις, ή φρικτή αυτή ασθένεια, που καταδυναστεύει τους δυστυχείς ανθρώπους, ενέσκηψε στην έπιαντι του Μαρτινέ. Ο πατέρας και ο γιός πέθαναν προχθές. Η μητέρα και ή κόρη πεθαίνουν τώρα. Μιά γειτόνισσα που τους περιποιείτο έφυγε χθές, αφήνοντας την πόρτα άνοιχτή και τις άρρωστες εις το έλεος του Θεού, να άγωνιούν εικοσιτέσσαρες ώρες τώρα!»

«Όταν φθάσαμε, έδωσε το άλογο του άμαξιού σε μιά μηλιά, που ήτο στην πόρτα, και εισήλθαμε. Μιά μυρωδιά άρρωστιας και ύγρασίας μάς κτύπησε. Έκανε τρομακτικό κρδο σ' εκείνο το δωμάτιο, που έμενε χωρίς φωτιά, χωρίς ζωή, γκριζό και άπαισιο. Το όρολόγι είχε σταματήσει. Η βροχή έπεφτε πυκνή και μελαγχολική από την καπνοδόχο και από μιά γω-

νιά ερχότανε ο ήχος του ροχαλιού των άρρώστων. Η μητέρα ξαπλωμένη και κρημμένη κάτω από τά παλιά σκεπασματα, έφαινετο ήσυχη. Μάς άντελήφθη και γύρισε το βλέμμα της επάνω μας. Ο γιατρός την ρώτησε: «—Έχετε κανένα καντηλιέρι;» Η γοργά απήντησε με φωνή χαμηλή: «—Έχει μέσα εις το μπουφρέ». Πήρε το φως και διηυδύνη προς το μέρος του κοριτσιού. Κατέκειτο με τά μάτια άπλανή και βαθουλωμένα μόλις μάς άντελήφθη χώθηκε κάτω από την κονβέρτα. Το έπιασα από τους ώμους και ο γιατρός, έπωφελούμενος, της έβγαλεν από τον φάρυγγα ένα κομμάτι δέγμα σκληρό και κτρινωπό. Έκείνο τότε άνέλνευσε άνακουφισμένο και ψιθύρισε: «—Τελείωσε;» «—Ναι». «—Και θα μείνουμε μόνες μας τώρα;» Κάποιος φρικτός φόβος διεκρίνετο στη φωνή της, φόβος μονώσεως και εγκαταλείψεως μέσα εις τά σκότη και τον θάνατο, που τον αισθανότανε κοντά. Απήντησα: «—Όχι, κορίτσι μου. Θα μείνω εδώ ως που ο κ. γιατρός σας στείλη κάποιον». Και γύρισα προς τον γιατρό: «—Γιατρέ μου, στείλέ μου τη γοργά Μωντιύ. Θα την πληρώσω εγώ να μείνη εδώ». «—Μάλιστα. Πηγαίνω να την στείλω τώρα άμέσως». Έμεινα μόνος μαζί με τις δυό ετοιμοθάνατες. Σκέφθηκα ότι μιά φωτιά θα ήτο καλή για όλους μας και βγήκα να εύρω ξύλα. Αφού άναγα τη φωτιά, που φωτίσε άμέσως το δωμάτιο, κάθισα κοντά στη γωνιά. Η βροχή κτυπούσε μονότονα επάνω στα τζάμια. Ο άνεμος έσειε τη στέγη. Άκουα το άγκομαχτό των άρρώστων. Παρατηρούσα τις μπόττες μου, που ζεσταθείσαι κάπνιζαν, ενώ έκανα σύγκρισι της θέσεώς μου με την θέσι των καταδικών. Η άγωνία της μικρούλας άρχισε και ο ρόγγος της έγινε πιο δυνατός και διακεκομμένος. Την πλησίασα και την ρώτησα: «—Θέλεις να πιής;»

Έκούνησε το κεφάλι για να μου πη ναι και της έχυσα λίγο νερό στο στόμα λίγο νερό, που μολαταύτα δεν προχώρησε παρακάτω.

Η μητέρα πιο ήσυχη, γύρισε να διηγήσει το παιδί της. Ένας φόβος άπαισιος με κυριένεσε. Που βρισκόμουν, τί συνέβαινε γύρω μου; Μήπως όνειρευόμουν; Νά είναι αλήθεια πως συμβαίνουν τέτοια πράγματα; Η φωτιά κόντενε να σβύση. Έρριξα και άλλα ξύλα και γύρισα να ζεστάνω τη ράχη μου, που την αισθανόμουν παγωμένη. Είχα την ιδέα πως θα πέθανα τουλάχιστον εγώ μέσα σένα καλό δωμάτιο με γιατρούς και γιατρικά γύρω μου! Ένώ αυτές αι γυναίκες αι δυστυχισμένες έμεναν εικοσιτέσσαρες ώρες μέσα σ' ένα καλίβι, χωρίς φωτιά, μη έχοντας παρὰ μόνο νερό και σφιγγουσα την ψάθα του δαπέδου!... Έξαφνα άκουσα το τρέξιμο ενός άλόγου και το κύλισμα ενός άμαξιού. Και σε λιγάκι είδα την γοργά Μωντιύ να εισέρχεται, ήσυχη ευχαριστημένη, διότι θα κέρδιζε λίγα λεπτά, χωρίς να εκπληττείται μπροστά σ' αυτή τη δυστυχία. Της άφισα λίγα λεπτά και έφυγα δρομαίως, σαν ένας κακοποιός που τον κυνηγούσαν, ενώ σε' αυτιά μου άνηχοούσαν οι ρόγχοι των δυό γυναικών, τρέχων προς το σπίτι μου, όπου με περιμεναν οι ύπηρέται μου ετοιμάζοντας ένα καλό δείπνον....

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τά νευρικά νοσήματα. Η έπιληψία (σκληνιασμός) ειδικώς, άποτελέσματα θανάσια 12 ετών. Κεληται το τελειότερον Ηλεκτροθεραπευτήριον της Ανατολής διά την Θεραπειάν της Αρτηριοσκληρώσεως, Αρθρίτιδος κλπ. και το τελειότερον σύστημα Ακτίων Ραϊντγκεν.—Όδος Πειραιώς 10. Της άνικανότητος και έκσπερματώσεως ιδία όλος Θεραπεία με έκπληκτικά άποτελέσματα.

ΘΕΜ. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 55

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενον)

Ζασσέν (ένῳ φεύγει).— Ά μπᾶ, ἀπλῶς εἶμαι ἕνας μπῶν ἂ τοῦ φέρι.

Στανὺ (στὴν σκᾶλα ὑποδεχόμενος τὴν Ἀντουανέτταν).— Βλέπετε, ἀγαπητὴ κυρία, πῶς εἰς ἐμένα ἔτυχεν ὁ κληρὸς νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰς τιμὰς τῆς ὑποδεχῆς.

Ἀντουανέττα (κοκκινίζουσα).— Καὶ ὁ κύριος Ζασσέν; Στανὺ.— Ἐφυγε αὐτὴ τὴν στιγμὴν γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ μιά πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι.

Ἀντουανέττα.— Καὶ ὁ σύζυγός μου ἐπίσης. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ... (συνεχομένη). Δηλαδή θέλω νὰ πῶ, ἐπειδὴ ἤμουν μονάχη, μετὰ τὸ πρόγευμα βγήκα ἔξω γιὰ ἕνα μικρὸ περίπατο. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοσῶ ἔκαμα δρόμο ποῦ δὲν σκεπτόμουν νὰ τὸν κάμω... Καὶ κάνει μιά τέτοια ζέστη... πάει νὰ σκάση κανεὶς... με συγχωρεῖτε... ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου παραλυμένο... κι' ἐπειδὴ ἤμουν ἐδῶ κοντά...

Στανὺ.— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ κυρία, περᾶστε, περᾶστε μέσα νὰ ἀναπαυθῆτε λιγάκι!...

Ἀντουανέττα.— Εὐχαριστῶ, ὄχι γιὰ πολὺ ἄνω, δὲν θὰ καθίσω πολὺ. Καὶ θὰ με συνοδεύσετε εἰς τὸ σπίτι, δὲν εἰν' ἔτσι;

Στανὺ.— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. (Τὴν ὀδηγεῖ σ' ἕνα μικρὸ καὶ κομψὸ σαλονάκι).

Ἀντουανέττα (σὺν νὰ διατάξῃ λιγάκι).— Ἐδῶ θὰ με δεχθῆτε;

Στανὺ.— Βέβαια ἐδῶ. Διὰ δυὸ λόγους. Πρῶτον διότι ἐδῶ μέσα ἔχει μιά θαυμασιὰ μπερζέρ γιὰ ν' ἀναπαυθῆτε καὶ δεῦτερον γιὰτὶ ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸ σαλονάκι σᾶς εἶδα γιὰ πρώτη φορά. Καὶ, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιο καλλίτερα, τὸ καλλίτερον ἐνθῦμό μου!...

Ἀντουανέττα.— Σᾶς παρακαλῶ. Μὴ λέτε κομπλιμέντα ποῦ δὲν τὰ σκέπτεσθε, οὔτε τὰ πιστεύετε.

Στανὺ.— Ἄπ' ἐναντίας. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μέχρι ποίου σημείου τὰ σκέπτομαι! (Τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὴν μπερζέρ ἡσυχα-ἡσυχα). Σᾶς ἔχω ἐντυπωμένη καὶ θὰ σᾶς ἔχω στὴ φαντασίᾳ μου, καθισμένη σ' αὐτὴ τὴ θέσι—δὲν εἶναι παράξενον;— με τὴν ἴδια τουαλέττα σας, ποῦ φορᾶτε σήμερα. Μὲ παρουσιάζου. Ἀνταλλάσσουμε ἕνα βλέμμα. Γιατὶ, ἀντὶ τῆς ἀδιαφορίας μᾶς συναντήσεως μπανάλ, αἰσθάνθηκα τότε μέσα μου μιά ἀπὸ τις ἀνεξήγητες ἐκείνης συναισθήσεις, ποῦ εἶναι γιὰ μᾶς σὺν μιά προειδοποίησις τοῦ μέλλοντος; Ἀντουανέττα (προσπαθοῦσα νὰ φαίνεται ἡσυχη).— Ἐνὸς μέλλοντος, φυσικά, καλῆς φίλιας.

Στανὺ.— Πιστεύετε, ἐτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φιλιαν, δὲν ὑπάρχει καὶ κάτι παραπάνω ἀκόμη; Ἐνα ρῶς συννεφάκι επάνω στὴν σταχτιά αὐτὴ λέξι;

Ἀντουανέττα.— Ἄν συννεφιάσετε δὲν θὰ μπορέσω πᾶ νὰ περιμῶ.

Στανὺ.— Γιατὶ; Αἱ λέξεις εἶναι ἡ ἀνταύγια τῶν σκέψεών μας. Εἶναι λάθος μας τάχα ἂν, κουβεντιάζοντας, ἐνῶ εἴμαστε ἄγνωστοι: ἕως χθές, ἠβραμε ἀπεναντίας ἐτι εἴμαστε πολὺ παλιὲς γνωριμίες, ἀπὸ τὴν κοινότητα τῶν σκέψεών μας, ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἀποψιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν βλέπομεν τὰ πράγματα, ἀπὸ τὴν κοινότητα τῶν αἰσθημάτων; Δὲν τὴν βρῖσκετε πολὺ καλὴ τὴν γλυκύτητα αὐτῆς τῆς ἐντιμιτῆ δυὸ ἀτόμων, ποῦ ἡ φύ-

σις τὰ ἐπλασε γιὰ νὰ ζήσουν μαζί καὶ ποῦ δοκιμάζει τὴ σκληρὴ εὐχαρίστησι νὰ τὰ κρατῆ χωρισμένα γιὰ κάμποσο καιρὸ, ἀκριβῶς γιὰ νὰ εὕρουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναμετρήσουν ὅλη τὴν εὐτυχία ποῦ θὰ τοὺς φέρῃ ἡ ἔνωσις τους;

Ἀντουανέττα.— Ὡ, μὴ τὸ λέτε αὐτὸ, μὴ τὸ λέτε, σᾶς παρακαλῶ.

Στανὺ.— Ὡ! τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς κάτι, δὲν εἶναι ἐγκλημα... δταν μάλιστα εἶναι καὶ ἀλήθεια. Ἐπειτα μιλῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐὰν ξέρατε, ἴσα με πῶ σημεῖο ἀλλάξα εἰς ὄλα μου ἀπὸ τὴ στιγμὴν ποῦ σᾶς γνώρισα. Θεέ μου! Πρῶτα ἤμουν ἕνας νεαρὸς Παριζιάνος, λίγο γκατέ, ζαλισμένος πρὸ πάντων ἀπὸ ἱπποτικὸς ἰδέες διὰ τὴν κατάκτησι τῶν καρδιῶν. Τώρα ποῦ τὸ αἰσθημα τοῦ ἔρωτος, τὸ ἀληθινὸ αἰσθημα μ' ἐκυρίευσεν ὀλόκληρον, τώρα ποῦ ἡ θρησκεία αὐτὴ με ἔχει ὑποδουλώσει, ἐγὼ ὁ ἄθεος καὶ ὁ ἄπιστος ἔγινα ὁ πιστότερος τῶν θνητῶν. Δὲν τολμῶ πιά. Ἐχω τὴν πίστι ἐκείνης ποῦ ἔκαμε τὸ θαῦμα αὐτό.

Ἀντουανέττα (συγκεκριμένη καὶ καταθροβημένη).— Στανὺ, λέγετε πῶς δὲν τολμάτε πιά, κι' ἔμωσ μου μιλάτε γιὰ ἔρωτα σὺν νὰ μὴ ξέρετε, ἐτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γιὰ μένα εἶναι τὸ ἄδύνατο καὶ τὸ ἀπυρορμένο.

Στανὺ.— Δὲν ζητῶ νὰ σᾶς ὑποδείξω τοὺς συνήθεις δρους γιὰ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ καθήκοντος. Ἀλλὰ πέστε μου, θέλω νὰ μοῦ πῆτε, πιστεύετε ἀληθινὰ πῶς ἐκείνος ποῦ μᾶς ἐπλασεν, ὑποκειμένους σὲ χίλιες δυὸ βίες, ἔρωτος καὶ πάθους εὐμεταδόλους, προεῖδε τὸν ἡλίθιο ἀνθρώπινο νόμο; Ὁχι, δὲν τὸ πιστεύετε; εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν τὸ πιστεύετε, ἔστω καὶ ἂν τὰ χεῖλη σας εἶναι συνηθισμένα διὰ τὸ ἀντίθετο. Ἡ ἀλλοιώτικα, ἂν εἶναι ἀλήθεια, τότε (με λυρισμὸ) δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς δυὸ μᾶς ἐγὼ μονάχα ἀγαπῶ!...

Ἀντουανέττα (ζωηρά).— Ὁχι! ὄχι! (Συνεχομένη). Ἄ! Θεέ μου! Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουμε φθάσαμε μέχρι τοῦ σημείου νὰ συζητήσουμε αὐτὰ... Δὲν τὸ περιμένα!... Μὲ προκαταλάβατε!... (Νευρική). Καὶ ἐν τούτοις δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ πιστεύετε πῶς ἔμεινα ἐγὼ ἀναίσθητη...

Στανὺ (χαρούμενος καὶ λαμβάνων τὸ χεῖρ της).— Ἀλήθεια; Πέστε μου, ἀλήθεια;

Ἀντουανέττα.— Ναι, εἶναι ἀλήθεια δυστυχῶς. Δὲν ξέρω νὰ λέγω φέμματα. Αἰσθάνθηκα κι' ἐγὼ... μιά συμπάθεια πολὺ δυνατὴ... Καὶ κάθε φορά ποῦ σᾶς βλέπω καὶ σᾶς μιλῶ εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχημένη, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι!

Καπέλλα, Ὑποκάμισσα
Λαιμοδέτες, Κολλάρα
καὶ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ εἶδη

Εἰς τὸν "ΚΟΣΜΟΝ",
ὉΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Α'. ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.—ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Από της πρώτης ημέρας της εκδόσεως της «Εικονογραφημένης» πλείστοι αναγνώσται της εκ των επαρχιών εργαζομένων ζητούντες να γίνουν ανταποκριταί της, κατά το σύστημα, το όποιον επικρατεί εις τὰ ἄλλα Ἑλληνικά περιοδικά. Εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν καθ' ἑκάστην σωφραία ἐπιστολῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ ζητοῦν νὰ γίνουν ἀνταποκριταί αὐτοῦ. Κατ' ἀρχάς εἰχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῶμεν οὐδένα ἀνταποκριτὴν, ἐπειδὴ ὁ διατιθέμενος χώρος ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀπασχόλησιν σελίδος μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις. Ἄλλ' ἢ ἐπιμονὴ τῶν ἀναγνώστων μας, μᾶς ἠγάγησε νὰ προβῶμεν εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου, ὁ ὁποῖος ὁμῶς θὰ χρησιμοποιηθῆ κατὰ τρόπον πρωτότυπον ἐντελῶς καὶ θὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἀναγνώστων, ἐκτός τοῦ στενοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρει μίαν τέτοια ἀνταπόκρισις. Αἱ ἀνταποκρίσεις δηλαδὴ, αἱ ὁποῖαι θὰ στέλλονται πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» πρέπει νὰ εἴνε σύντομοι, νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας χάρτου συνήθους ἐπιτολικοῦ καὶ νὰ ἀναφέρονται εἰς γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν ὅλον τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ περιοδικοῦ. Κάθε πόλις καὶ κάθε περιφέρεια παρουσιάζει πολὺ συχνὰ μικρὰ ἐπεισοδία, περιέργη, πρωτότυπα, ἀστεία, τὰ ὁποῖα γραμμένα μὲ χιοῦμορ ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν εἰς μίαν εἰδικὴν σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Κάτι τέτοια μικρογεγονότα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ κυνηγοῦν οἱ ἀνταποκριταί μόνοι τους καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποανταποκριτοῦ καὶ νὰ τὰς στέλλουν καὶ μὲ φωτογραφίας σχετικὰς, ἐὰν εἴνε δυνατὸν. Ἀποκλείεται κάθε ἀνταπόκρισις περιέχουσα θεατρικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν ἐν γένει, συγκεντρώσεις, ἐκδρομὰς, εορτὰς, ποῦ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ. Μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις αὐτὰς ἐπιδιώκεται κυρίως νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον κάτι ἐξαιρετικὸν καὶ πρωτότυπον.

ΤΙ ΘΑ ΚΑΜΕΤΕ

Προσέξτε λοιπὸν τώρα νὰ ἰδῆτε τί θὰ κάμετε. Ἐν πρώτοις εἰς ἑκάστην πόλιν δὲν θὰ ἀρεθῆ ἐλευθέρων τὸ στάδιον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐκλεγῶν δύο μὲν ἀνταποκριταί διὰ τὰς μεγάλας πόλεις καὶ ἕνας διὰ τὰς μικράς, ἐξαιρέσει τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ὅπου θὰ ἐκλέγονται ἰο, διὰ ψήφων, ὅπως ἐκλέγονται οἱ βουλευταί. Οἱ ἀνταποκριταί αὐτοὶ θὰ ἔχουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁλόκληρων περιφερειῶν, ἢ ὁποῖα θὰ καθορισθῆ βραδύτερον καὶ εἰς τὰ διάφορα χωρία καὶ κομποπόλεις τῆς ὁποίας θὰ ἐκλέξουν αὐτοὶ ἰδιοῦς

τους ἀνταποκριτὰς ἐξαπομένους ἀπὸ αὐτοῦς. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκλογῆς τῶν ὑποανταποκριτῶν, ἄς τοὺς εἰποῦμεν ἔτσι, θὰ κανονισθοῦν ἀργότερον.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΕΚΛΟΓΗ

Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ πρέπει προηγουμένως νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων. Τὴν ἀνακήρυξιν τῶν θὰ τὴν κάμῃ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπέχουσα τὸπον τοῦ Πρωτοδικείου τρόπον τινά. Ἄλλὰ εἰὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ κανονίσουν μερικὰς λεπτομερείας, ὅπως καὶ οἱ ὑποψήφιοι βουλευταί. Ἐκαστος ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος. Πρέπει ὁμῶς προηγουμένως νὰ ὑποβάλλῃ τὰ χαρτιά του καὶ τοὺς τίτλους του. Δηλαδὴ πρέπει νὰ μᾶς στείλῃ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου δείγμα τοῦ τί εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ, ἐκλέγον ὡς θέμα, ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα, ποῦ ὑποδεικνύονται ἀνωτέρω διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸ μὲ μίαν ὁρακίαν εἰς γραμματόσημα. Αὐτὰ τὰ δείγματα θὰ ἐξελέγξωμεν ἡμεῖς καὶ ὅσα εὐρωμεν ἐν τάξει δηλαδὴ ὅσα πληροῦν τοὺς ἀνωτέρω δροῦς θὰ ἀνακηρύξωμεν καλὰ καὶ οἱ ἀποστειλαντες θὰ ἀνακηρυχθοῦν ὑποψήφιοι.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις. Τοὺς ὑποψηφίους αὐτοὺς θὰ ψηφίσουν οἱ ἀναγνώσται μας τῶν περιφερειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐξελέγησαν. Ἡ ψηφοφορία θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων δηλαδὴ τὴν πρώτην ἑβδομάδα μετὰ τὴν 15 Ἰουλίου. Δέον νὰ σημειωθῆ ἔδω, ὅτι τὸ σύστημα τῆς ψηφοφορίας τῶν ἀνταποκριτῶν εἰσῆγγεν ἐν Ἑλλάδι πρώτη ἡ «Εἰκονογραφημένη» διὰ τοῦ ἐκδιδομένου κατὰ τὸ 1908 παραρτήματός τῆς «Πανόραμα τῶν Κυριῶν». Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ψηφοφορίας θὰ κανονισθοῦν ἐν καιρῷ.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐκλογῶν θὰ ἀνακηρυχθοῦν οἱ ἐπιτυχόντες ἀνταποκριταί. Κάθε ἀνταποκριτὴς ἀναγνωρισμένος θὰ λάβῃ ἰδικὸν δελτίον ἀναγνωρίσεως. Διάρκεια τῶν καθηκόντων ἐκάστου ἀνταποκριτοῦ θὰ εἴναι ἑτήσια, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας θὰ γίνονται νέαι ἐκλογαί. Ἐκαστος ἀνταποκριτὴς θὰ μᾶς γράψῃ τακτικὰ ἀνταποκρίσεις, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐκτιθεμένους δροῦς, θὰ ἔχη δωρεάν εἰσοδὸν εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς δημοσίας εορτὰς δυνάμει τοῦ δελτίου καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ἐν γένει τὴν «Εἰκονογραφημένην» εἰς κάθε ζήτημα καὶ εἰς κάθε περίστασιν, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς Διευθύνσεως.

λον, Λάρισσαν. — Βραβεῖα ἐπέταξαν. **Ι. Ζανδέν, Κοζάνην. Γ. Μιχαήλον Πειραιᾶ, Χρ. Βλάχον Λευκάδα Κ. Παπαζαχάρου Σπᾶτα.** — Ζητηθέντα ἐπέταξαν. **Χρ. Δεμπέσην, Κ. Σταυρίδην, Ζητηθέντα ἐπέταξαν. Αντ. Ποπολάνου, Ἐνταῦθα.** — Ἀνοτιχῶς ζητούμενα ἀδύνατον πραγματοποιηθῶσι. Προσέξαι ἐκλογὴν ἀνταποκριτῶν. **Σπ. Ντάκος, Τρίκαλα.** — Ζητηθέντα ἐπέταξαν. **Κ. Δρόσον, Ἅγιον Γεώργιον.** — Ζητηθέντα φύλλα σιταλένια ἐπιστράφησαν ταχυδρομείον. Γράψαι ἀκριβῆ διευθυντοῖν σὰς ἀποστελλομένῃ ἐκ νέου. **Π. Τριανταφύλλου.** Χρήματα ἐλήφθησαν ἐνεγράφητι ἐξάμηνον. Φύλλα σιταλένια τακτικὰ πλὴν τελευταίου ἀποκλεισθέντος λόγῳ ἀποκλεισμοῦ. **Ἄγγελον Σουλούτσην, Ἄλκην Ἄλκαϊον, Γῶγον Βουγιουκλ... Βρ. Ζαργάνην, Ἰωάννην Πουλημένον, Αἰμιλιανὸν, Γ. Λαχανῶν Ἰουδαν Λέβην, Ν. Μπακόπουλον, Σ. Δεολέξμον.** Τὰ παρ' ἡμῶν σιταλένια ἐλήφθησαν. Εἰς τὴν οἰκίαν στήλην τοῦ προσχοῦς φύλλον θὰ ἰδῆτε ἂν ἐνεκρίθησαν ἢ ὄχι.

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %

Ἀποκτικῆς γραμμῶν. — Αὔξησις δυνάμεων ἄνευ διαίτης.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἕνα νέον σταθμὸν, ἀπεράσισε προβαίνουσα εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἕνα δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃ ἐκεῖνος ποῦ θὰ εὐνοηθῆ ὑπὸ τῆς τύχης.

Τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ἐν αὐτοκίνητον τῆς φημισμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς: 4500 δρ. καινούργης καὶ πολυτελέστατον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ εἰς τὸ γκαράζ αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασσοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 26.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκότῃ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διευθύνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρις ὅτου συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων.

Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ μεθ' ἑκάστου «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἐκαστον δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως μὲ ἕνα 10λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 9

Οἱ συνδρομηταί τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ συνδρομηταί τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρά μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα.

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛΗΝΟΣ — ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Συλλαβικὴ ἀκροστοιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαί τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1.—Μηχάνημα πλοίου. 2.—Μέρος τῆς οἰκίας. 3 — Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 4—Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ λύσεις δέον νὰ ἔχουν φθάσει εἰς τὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς μεταπροσχοῦς Τρίτης 28 Ἰουνίου, συνοδευόμεναι μεθ' ἑνὸς δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Βραβεῖα ὤρισθησαν τρία διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθισόμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν τετραδραχμῶν λαχείον τοῦ Ἐθν. Στόλου. Ὁ δεῦτερος μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἑγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἑγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ Ζ' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ ζωγράφος φαίνεται ἐὰν ἀναστρέψωμεν τὴν εἰκόνα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ κορυφὴ αὐτῆς νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ σῶμά του καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν δεξιάν πλευράν αὐτῆς καὶ εἶναι προσκεκολλημένον ἐπ' αὐτῆς.

Τὴν ἀνωτέρω λύσιν ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς: **Ι. Ζώγκος, Μιχ. Ζέρβος, Χ. Ὀρφανουδάκης, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Σπ. Δαμπρόπουλος, Ἄν. Δεμπέσης, Δημ. Παπαντωνόπουλος, Β. Διαλέτης, Ἄν. Δυμπερόπουλος, Καρ. Μητρόπουλος, Κων. Δάβδας Σπ. Ντάκος, Π. Λυριτζῆς, Γ. Σουμέλας, Δ. Ν. Κατκόπουλος, Σπ. Παναγιωτόπουλος, Φιλ. Βουνεσόπουλος, Κ. Κοκκοσέλης, Βρ. Ζαργάνης, Β. Σακκάς, Ἐμ. Δελαμάγκας, Ἐμμ. Μίστρας, Ἀθ. Σαμαράς, Ἀθ. Καρελλάς, Κ. Μαλικουρτζῆς, Ἄγ. Σμιτσέλης, Κατίνα Παρθενοπούλου, Ι. Κολοκοτρώνης, Γ. Μπέλης, Ν. Βάγιας, Α. Τετᾶκης, Λάτ.**

Κάμτσιος, Ι. Ταγανιάρης, Κ. Ἀγραφιῶτης, Γ. Ρεπανᾶς, Γ. Ἀγραφιῶτης, Γ. Χριστοδούλου, Ι. Βαλάσης, Στ. Πλατσῆς, Δημ. Μαλοῦχος, Νικ. Γιαγᾶρης, Ἄν. Σοφριανός, Π. Κωστάκης, Ἄνδρ. Δελατόρα, Ἀδαμαντία Ποταμιάνου, Ἄλ. Ἀναστασιάδης, Μιχ. Γιαμπανᾶς, Ζαφ. Δεναξῆς, Ν. Α. Μπέσης, Δ. Περίδης, Γ. Ν. Φωτόπουλος, Δημ. Σάλης, Ἄν. Παπανδρέου, Ν. Παπούλιας, Χ. Καρούσας, Ἄλ. Χριστοφίλης, Ἄν. Μπερχῆς, Ι. Πολυχρόνης, Κ. Γκούμας, Ἀμαλία Κалаῖς, Γ. Βασιλάς, Βασ. Βαρδακώστας, Κ. Παπαθεοφίλου, Ν. Γιώτης, Δ. Γκούμας, Γ. Λιβιεράτος, Ἄλ. Κούνατζης, Κορίνα Κούνατζη, Μ. Βιδυνοῦς, Γ' Μαρινᾶτος, Δ. Σαράβος, Κ. Κούφιος.

Γενομένης κληρώσεως, μεταξύ τῶν ἀνωτέρω ἐνεκρίθησαν:

1. — **Γεώρ. Μαρινᾶτος** ἐκ Κεφαλληνίας, μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ὁμοῦ καὶ ἐν τετραδραχμῶν λαχείον τοῦ Ἐθν. Στόλου.

2. — **Γρηγ. Ρεπανᾶς** ἐξ Ἀθηνῶν, μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἑγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

3. — **Ν. Γιώτης** ἐκ Μεσολογγίου, μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἑγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

ΕΚΚΕΚΤΑ ΚΑΠΝΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΡΑ ΜΕΞΗ

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐκ τῆς σταλείσης κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὄλης πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν σειρὰν τους τὰ ἑξῆς:

Ι. Τσιοβαρίδη «Εὐτράπελα». — **Θ. Διάσκα** «Τοῖκμια σκοταδιῶν» (πεζόν). — **Α. Χριστοφίλη** «Ἀστεία». — **Τάκη** «Παράξενος Ἀγγελλίης». — **Ἡ ὀνομασίαις τῆς γυναίκας.** — **Στυλ. Ἀδωνοστάκη** «Δουλοῦδια», «Στὴν Ἀγάπη μου» (ποιήματα).

ΨΕΥΤΡΑ

Ἄν ἤξευρες τρισεύγενη τὸ τί τραβᾷ γιὰ σένα τὸν κόσμον ὅλον θ' ἄφινες νὰ ἐργάσῃσαι στὰ ξένα, νὰ μοῦδωνες κρῦο νερὸ τὴ φλόγα μου νὰ σβῶσω ποῦμ' ἄρρωστος καὶ δὲν μπορῶ, ποῖός ξευρεῖ ἂν θὰ ζήσω! Κι' ἂν ἀποθάνω καὶ μὲ κλαῖς ὁ κόσμος θὰ σοῦ λέει, ἢ ψεύτρα τὸν ἑσκόπτωσε καὶ τώρα τόνε κλαῖει.

(Ἀπὸ τὴ «Χρυσὴ Φλογέρα» τοῦ Δόγη)

Μεταξὺ δύο γεωργῶν. — Τάμαθες; Εἰς τὴν Βουλὴν περιοστέροι ἀπὸ 300 βουλευταί ἐψηφίσαν τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὑψώνοντες τὰ χέρια.

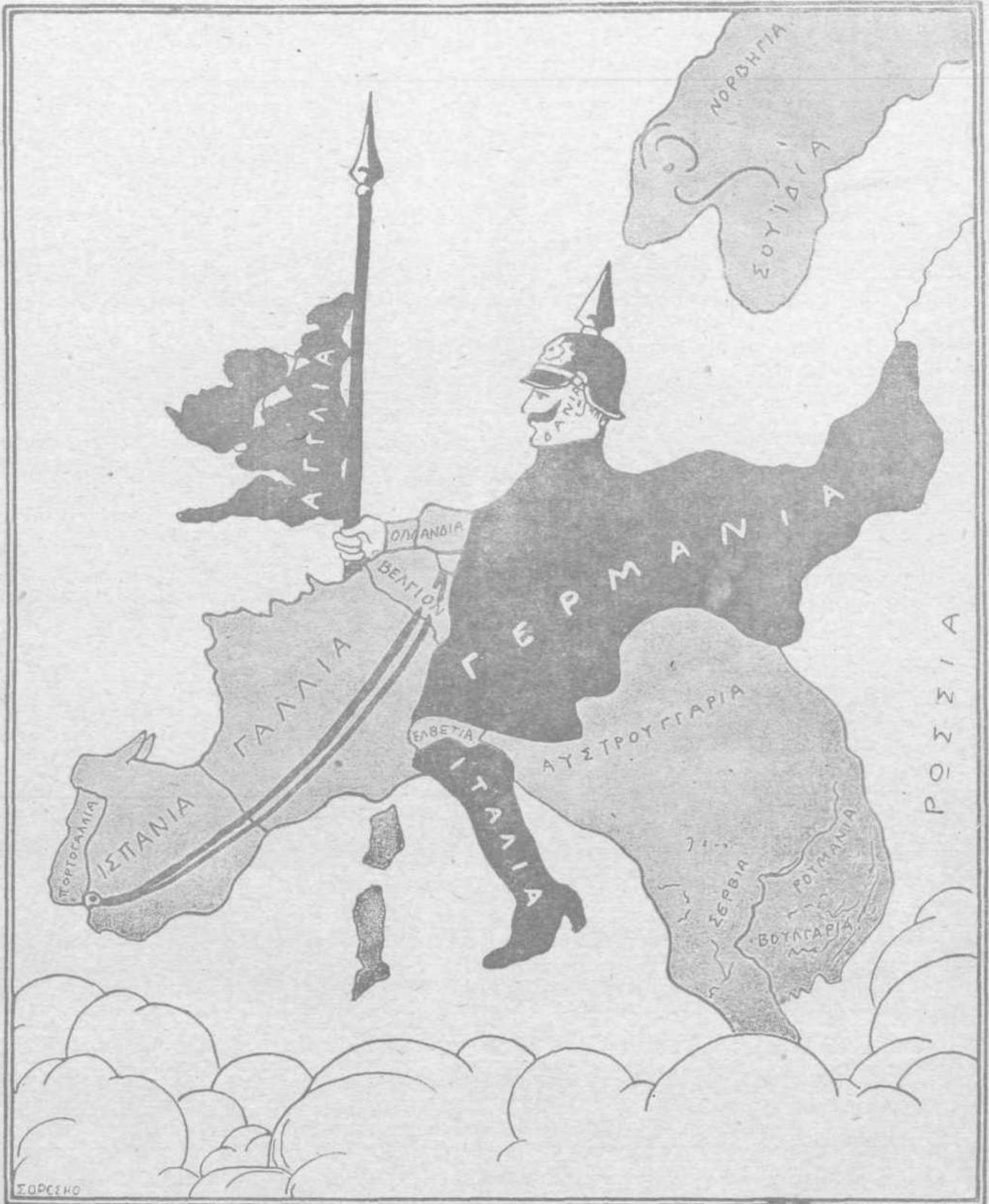
— Καὶ ἔπειτα μᾶς λένε πῶς ἡ γεωργία δὲν ἔχει χέρια!

Εἰς τὸ δικαστήριον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, εἰς ἐκ τῶν δικαστῶν ἀποκοιμᾶται. Ὅταν ἡ διαδικασία ἐπερατώθη καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐξαχθῆ ἡ ἐτυμηγορία, ὁ Πρόεδρος ζητῶν τὴν γνώμην τῶν συνέδρων τὸν ζητεῖ καὶ τὴν γνώμην τοῦ κοινομένου. Ἐκεῖνος ἐυπνῶν τρομαγμένος λέγει:

— Ὅχ ἀδελφέ, ἄς τὸν κρεμάσουν! — Μὰ δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ κρεμᾶματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα χωράφι, παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος. — Μὰ καταντᾶτε ἀνυπόφοροι. Ἄς τὸ θερίσουν τότε.

Τὰ Ὄφθαλμικὰ νοσήματα
Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείῃ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαράμη
Τ. ὑψηγγοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.
ἐν τῇ Ὄφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων ὁσοῦδάνας κλπ.
Ἀθήναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνον 654.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Νόρρε